Truman Capote

Ateşteki Güve*

Türkçesi: Melisa Kesmez

*SEL

ATEŞTEKİ GÜVE*

TRUMAN CAPOTE, (1924-1984), küçük kasabalarda yaşlı akrabalarının yanında geçirdiği çocukluğunu anlattığı *Başka Sesler Başka Odalar* adlı romanıyla umut vadeden genç bir yazar olarak büyük ilgi gördü. Hayalin ve gerçeğin şiirsel bir anlatımda buluştuğu *Çimen Türküsü* adlı kısa romanıyla kendine özgü biçemini sağlamlaştırdı. Yalnız insanların hüzünlü öykülerini *Gümüş Damacana*'da bir araya getirdi. Kurmacadan çok gerçeğe dayandığı bilinen *Soğukkanlılıkla* yazarın tüm yapıtları içinde kült bir roman olma özelliğiyle ayrıcalıklı bir yere sahiptir. *Bukalemunlar İçin Müzik* ve *Yerel Renkler* adlı kitaplarında gazeteciliğe ve gezi yazarlığına karşı gittikçe artan ilgisinin izleri görülür. Yüksek sosyeteden varlıklı kişilerin portrelerini çizdiği *Kabul Edilmiş Dualar* büyük fırtına kopardı. Capote'nin arkadaşı olan ünlüler sırlarını açıkladığı için yazarı hiç affetmediler. Yazarın gençlik yıllarında yazdığı, ancak yayımlamadığı ilk romanı *Yaz Çılgınlığı* ölümünden yirmi yıl sonra okurlarla buluştu. New York'ta yaşayan genç bir kadının gizemli öyküsünü anlatan *Tiffany'de Kahvaltı* edebiyat ve sinema dünyasında kült bir yapıt olarak etkisini günümüzde de korumaktadır. Yazarın tüm kitapları yayınevimiz tarafından yayımlanmaktadır.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 805
ISBN 978-975-570-819-5

ATEŞTEKİ GÜVE
Truman Capote
Öykü

Türkçesi: Melisa Kesmez

Özgün Adı:
The Early Stories of Truman Capote

© Truman Capote Literary Trust, 2015
© Önsöz, Penguin Random House LLC, 2015
© Penguin Random House LLC ve Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Barış Cezar
Düzelti: Mısra Gökyıldız
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ekim 2016

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Truman Capote

Ateşteki Güve

Türkçesi: Melisa Kesmez

Öykü

İÇİNDEKİLER

Önsöz 7

Yol Ayrımı 13

Değirmenin Yanındaki Dükkân 23

Hilda 31

Bayan Belle Rankin 39

Seni Unutursam 49

Ateşteki Güve 55

Bataklıkta Dehşet 63

Tanıdık Bir Yabancı 73

Louise 81

Bu, Jamie İçin 91

Lucy 105

Batıya Gidenler 111

Yoldaş Ruhlar 123

Dünyanın Başladığı Yer 133

Önsöz

Bu kitapta Truman Capote'nin yeniyetmelik ve ilk gençlik yıllarında yazdığı on dört hikâye yer alıyor. Bunlar, yirminci yüzyılın en önemli kalemlerinden biri olacak bir yazarın erken dönem kurmaca eserleri. Eşyanın tabiatı gereği, olgun öyküler değiller, daha çok genç bir yazarın zanaatını geliştirme çabaları olarak görülmeliler. Bir keresinde, "Ciddi ciddi yazmaya yaklaşık on bir yaşındayken başladım," der Capote: "Burada ciddi ciddi derken diğer çocukların eve gidip keman ya da piyano falan çalışması gibi bir şeyi kastediyorum, her gün okuldan eve gidip yaklaşık üç saat yazıyordum. Bunu saplantı haline getirmiştim."

New York Halk Kütüphanesi'de Truman Capote arşivinde yer alan elyazması metinlerin çoğunda Capote'nin düzeltmeleri ve revizeleri görülüyor. Üzeri çizilmiş yerler ya da sayfanın kenarına alınmış notlar, kendini yazma yeteneğini geliştirmeye adamış, erken olgunlaşmış genç bir yazara işaret ediyor. Bu öykülerde, Capote'nin düzyazıdaki kendine has tarzı, pek çok yerde kendini belli ediyor: berrak cümleler, keskin bir hayal gücü, hem coşkulu hem de hafif bir dil. "Taş şöminenin içinde ateş uyuşuk bir şekilde mırıldıyor, şöminenin yanında gevşekçe kıvrılmış kedinin gözlerinden sarı gölcükler yansıtıyor" ya da "suyun süs havuzundan kristal tanecik-

ler halinde püskürdüğü" gibi ifadeler bizi daha sonra "Gece Ağacı" ya da "Elmas Gitar" gibi öykülerle büyüleyecek bir sesi müjdeliyor. Bu elyazmaları büyük bir yetenekle doğan bir yazarın kendini hâlâ yetiştirmesi gerektiğine de dair nadir bir içgörü sunuyorlar. Öyküler, Capote'nin kendi sesini çok genç yaşta bulduğunun, aynı zamanda onu geliştirmek için çok sıkı çalıştığının birer kanıtı.

Öyküler, Capote'nin bir başka güçlü yönünün daha erken tezahürleri: empati. Yazdığı çoğu metinde, Capote dışarıda kalan, öteki olan ile toplumun ve beklentilerinin dışında yaşayan kadınlar ya da adamlarla empati kuruyor. Erken dönem öykülerinde de Capote'nin dünyanın merkezinde yaşamayan ya da yaşayamayan insanlara doğru çekildiğini görüyoruz; evsiz adamlar, yalnız çocuklar, herkesin beyaz olduğu bir okulda melez bir kız, ölümün kıyısında bir kadın, New York'ta yerinden yurdundan edilmiş güneyli siyahi bir kadın.

Elyazmaları, genç bir yazarın cümlelerini çalışarak ve revize ederek nasıl geliştirdiğini ortaya koymanın yanı sıra, bize Capote'nin farklı insanların hayatlarını tahayyül ederek empati gücünü nasıl geliştirdiğine de dair bir fikir sunuyor. Capote'nin başyapıtlarında bulduğumuz derin empati, kısmen bu erken dönem kurmacaları sayesinde beslenip büyütülmüş olmalı.

Kuşkusuz bu erken çabaların sonuçları kusursuz değil. Capote bu öykülerde bir karakteri yaratırken kendi hayal gücüne itimat etmektense, yer yer kinaye ve klişelere başvurabiliyor. Bu öykülerdeki kadın karakterler karmaşık olmaktan ziyade kaba saba ve gotikler. Bazı başka karakterler de canlı kanlı değil, bilakis birer arketip. Yine de her bir öykü, konuları ve temaları itibariyle, yazarlık hayatının erken dönemlerindeki genç Capote'nin güçlü ve başarılı olandan ziyade, kenarda kıyıda kalmış, savunmasız olandan ilham aldığını gösteriyor.

Bunun nedenlerinden biri, kuşkusuz, Capote'nin eşcinsel oluşu; bu durum onu içinde yaşadığı dünyanın kıyısına itmiş ve onu hor görülmeye, terk edilmeye, hatta daha da kötüsüne karşı savunmasız bırakmıştır. Ondan önceki ve sonraki tüm eşcinsel yazarlar gibi, Capote kendini anlamak için saptırmadan yararlanmıştır. Öyle olduğunda bile çoğu genç yazar, sayfaları kendilerinin bir versiyonuyla doldurmakla yazmaya başlar. İlk öykülerinin çoğunda aynaya bakmak yerine, başkalarına bakan genç Capote'yi görürüz, sanki empatinin sanatının merkezi olacağını anlamış gibidir. Yazmaya devam ederek geçen yıllarla birlikte bu yeteneği bilenir ve ustalaşır ve Capote'yi en nihayetinde 1959 yılında Kansas'a götürecek meşhur kariyerinin başlangıcı olur.

Başyapıtlarından biri olan *Soğukkanlılıkla*'da, Capote çiftlik evlerinde öldürülen bir ailenin hikâyesinden fazlasını anlatır. Sahip olduğu tüm becerisini, özellikle de empati yeteneğini kullanarak, çoğu insanın duyarsızlıkla karşıladığı korkunç bir suçu tüm yanlarıyla anlamaya çalışır ve resmeder.

Capote'nin bu kitaptaki öyküleri tam olarak ne zaman yazdığını ya da revize ettiğini bilemiyoruz. İçlerinden yedi tanesi ilk kez 1940-1942 yıllarında, Connecticut'ta bulunan ve Capote'nin de 1940-1942 arasında öğrencisi olduğu Greenwich Lisesi'nin edebiyat dergisi *The Green Witch*'te yayımlandı: "Bataklıkta Dehşet", "Ateşteki Güve", "Yol Ayrımı", "Lucy", "Hilda", "Bayan Belle Rankin" ve "Louise", ki sonuncusu okuldaki bir edebiyat yarışmasında ikinci oldu. Yarışmada birinci olan öğrencinin daha sonra aktardığı üzere, Capote birinci olamadığı için "öfkelenmişti." Yıllar sonra bir gazeteye konuşan Dorothy Doyle Gavan, "[Truman] sınıfta yanıma gelip bana küfretti," diye açıklamada bulundu.

1945-1947 arasında yazdığı tahmin edilen "Yoldaş Ruhlar" muhtemelen Capote'nin erken döneminin son öyküsü; kent-

li ortamı ve bitkin karakterleri New York'un ve yetişkinliğin ilk yıllarının Capote'yi bir yazar olarak nasıl değiştirdiğinin işaretidir.

Öyküler imla hataları, tutarlılık ve gerektikçe berraklık için düzeltildi, ama Capote'nin kendine özgü noktalama işaretleri anlatılmak istenen net olduğu sürece korundu.

Öykü başlıkları Capote'ye aittir, biri hariç: "Bu, Jamie İçin" adlı öykü, elyazmasında "Bu Jamie'nin İçinde" olarak geçmekteydi. Öykünün içeriği, Capote'nin orijinal başlığının hatalı olduğunu ortaya koymaktadır.

Yazarın ölümünden sonra yayımlanan bu öyküler Capote'nin genç bir yazar olarak yazdığı her şeyi kapsamamaktadır. Capote arşivinde başka çok sayıda öykü yer almaktadır, fakat fazla ham oldukları gerekçesiyle bu derlemenin dışında bırakılmıştır (bir tanesi yazar henüz on bir yaşındayken yazılmıştır).

The Truman Capote Literary Trust, Random House ve Capote'yi ve eserlerini derinlemesine bilen pek çok kişi, kitapta hangi öykülerin yer alacağına müzakere ederek karar vermişlerdir. Akademisyenler ve öğrenciler Capote arşivini ziyaret ederek hem bu kitaptaki öykülerin hem de kitabın dışında bırakılanların elyazmalarını inceleyebilirler.

Capote, 1984 yılında Los Angeles'ta öldüğünde geride milyonlarca okuru peşinden sürükleyen bir edebiyat efsanesiyle birlikte bir toplumsal imaj da bıraktı: sarhoş, üzücü, vefasız ve belki de en kötüsü, artık yazmayan biri. Öldüğünde çalışmıyordu, çok uzun yıllardır çalışmamıştı. Bazıları onun bıraktığı edebi efsaneye rağmen –*Başka Sesler, Başka Odalar*, *Tiffany'de Kahvaltı*, onlarca öykü ve *Soğukkanlılıkla*– yeteneğini ziyan ettiğini düşündü.

Bu erken dönem öyküleri, ona dair o son imaja bir karşısürümdür: Doğuştan gelen yeteneğini zirveye çıkarmak için dak-

tilosunun başında çalışan genç bir yazar. Bir televizyon programında sözcükleri diline dolayıp konuşamayan bir Truman Capote değil, bilakis doğru kelimeleri bulmaya kararlı biri.

John McPhee bir keresinde şöyle yazmıştı: "Sporun kurallarından biri şudur; her şey kendinden sonra olan her şeyi etkiler." Bu, sanatçı için de geçerlidir. Bu öyküler çoğumuzun çok sevdiği eserleri yazmak üzere Capote'nin gelişmesine yardımcı olan öyküler. Bize henüz tam çiçek açmamış bir dehayı işaret ediyorlar.

David Ebershoff, Random House

Yol Ayrımı

Tanyeri ağarmış, uzaktan şehrin ışıkları parlıyordu; şehirden bu yana uzanan sıcak tozlu yoldan iki kişi geliyordu; biri, büyük ve güçlü bir adam; diğeri, genç ve kırılgan.

Jake'in yüzü alev alev kızıl saçlarla çevrelenmişti, kaşları boynuz gibi görünüyordu, kasları şişkin ve tehditkârdı; üzerindeki tulum solmuş ve yırtık pırtıktı, ayak parmakları pabuçlarından dışarı fırlamıştı. Yanında yürüyen genç adama döndü ve "Bu gece için kamp yapmanın zamanı geldi herhalde. Al şu çuvalı, evlat, şuraya ser; sonra birkaç odun bul; çabuk ol. Karanlık iyice çökmeden erzakı pişirmek istiyorum. Kimse bizi görmemeli. Hadi bakalım, acele et," dedi.

Tim emirlere itaat etti ve odun toplamaya koyuldu. Zayıf omuzları yük taşımaktan öne doğru bükülmüştü, fırlak kemikleri sıska çehresini ön plana çıkarıyordu. Bakışları takatsiz ama cana yakındı, küçük ağzı işini yapmaya koyulduğunda belli belirsiz büzüldü.

Jake domuz pastırmasını şeritler halinde kesip, yağlanmış tavaya koyarken, o da odunları düzgünce dizdi. Sonra, odunlar tutuşturulmak için hazır olduğunda, Jake kibrit bulmak için tulumunun ceplerine baktı.

"Aksi şeytan, nereye koydum şu kibritleri? Neredeler, sende değiller, ha, evlat? Tabii, ya ne olacaktı, aha, işte burada." Ceplerinin birinden bir kutu kibrit çıkardı, birini yaktı ve kaba saba ellerini küçük aleve siper etti.

Tim domuz pastırmalarının olduğu tavayı hızla büyümekte olan küçük ateşin üzerine koydu. Pastırma bir dakika kadar öylece durdu, sonra çıtırtılı ince bir ses çıkarmaya başladı, kızarı-

yordu. Etten çok fena bir koku geldi. Tim'in solgun yüzü çıkan dumanla daha da solgunlaştı.

"Lanet olsun, Jake, bu zıkkımı yiyebileceğimi hiç sanmıyorum. Pek iyi durumda değil gibi görünüyor. Galiba bozulmuş."

"Ya bunu zıkkımlanırsın ya da aç kalırsın. Bu kadar pinti olmayaydın, yiyecek doğru dürüst bir şeyimiz olurdu. Bana bak, evlat, tam on doların var. Bir şeye binip eve gitmek o kadar tutmaz ki."

"Hayır, tutar, ben her şeyi hesapladım. Tren bileti bana beş dolara mal olacak, üç dolara da yeni bir takım almak istiyorum, bir dolara da anneme güzel bir şey falan alasım var; yemek de bir dolar tutar dedim. İyi görünmek istiyorum. Annem ve evdekiler benim iki yıldır ülkede aylaklık edip göt gezdirdiğimi bilmiyorlar; benim gezgin bir satıcı olduğumu düşünüyorlar; onlara aynen böyle yazdım, başka bir seyahate çıkmadan önce sadece bir süre kalmak için eve döndüğümü sanıyorlar."

"O parayı senden almam şart, açlıktan ölüyorum, o üç kuruşu senden almalıyım."

Tim meydan okurcasına ayağa kalktı. Zayıf, çelimsiz gövdesi Jake'in şişkin kaslarına kıyasla bir şaka gibi görünüyordu. Jake ona şöyle bir baktı ve güldü. Sırtını bir ağaca yasladı ve kahkaha attı.

"Sen ne tatlı bir şeysin bakayım. Seni öyle bir evire çevire döverdim ki kemik torbası. Vücudundaki bütün kemikleri öyle bir kırardım ki, ama sırf bana iyi davrandığın için yapmıyorum; benim için bir şeyler çaldın falan, sırf ondan yani, kuş kadar paran da sen de kalsın, izin veriyorum." Tekrar güldü. Tim şüpheyle ona baktı ve tekrar bir taşın üstüne oturdu.

Jake bir çuvaldan iki teneke tabak çıkardı, kendi tabağına üç şerit, Tim'inkine de bir şerit bozuk domuz pastırmasından koydu. Tim ona baktı.

"Benim diğer parçam nerede? Dört şerit vardı. Senin iki tane, benim iki tane almam lazım. Diğer parçam nerede?" diye hakkını istedi.

Jake ona baktı. "Bu bozuk etten hiç istemediğini sanıyordum?" İlk üç sözcüğü ellerini beline koyarak, iğneleyici, kadınsı, yüksek bir sesle söyledi.

Tim hatırladı, evet bunu söylemişti, ama karnı açtı, karnı açtı ve üşümüştü.

"Umurumda değil. Ben diğer parçamı istiyorum. Karnım aç. Ne olsa yerim. Hadi, Jake, diğer parçayı da ver."

Jake güldü ve üç parçanın hepsini ağzına tıktı.

Aralarında başka söz işitilmedi. Tim yüzünü asıp bir kenara çekildi ve oturduğu yerden uzanarak çam dalları topladı, düzgünce yere dizdi. En nihayetinde, işini bitirdiğinde, gergin sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Üzgünüm, Jake, bu işler nasıldır bilirsin. Eve gittiğim için çok heyecanlıyım. Ayrıca çok da açım, ama, lanet olsun, galiba kemerimi sıkmaktan başka çarem yok."

"Ne boksa artık. Sendeki mangırın birazıyla bize doğru dürüst bir yemek alabilirsin ama. Ne düşündüğünü biliyorum. Neden yemek çalmıyoruz, değil mi? Kahretsin ama bu şehirde bir şey çalarken yakalanmasak iyi olur. Buradaki heriflerden duyduğuma göre burası," parmağıyla şehrin varlığına işaret eden ışıkları gösterdi, "cehennemin bu yakasındaki en çetin kasabalardan biriymiş. Serserileri kartal gibi gözlüyorlarmış burada."

"Sanırım haklısın, ama şunu da anlamalısın, bu paranın şu kadarını olsun kaybetme riskini alamam. Bu paranın beni idare etmesi lazım, çünkü başka yok ve önümüzdeki birkaç yıl da olacak gibi görünmüyor. Ne olursa olsun annemi hayal kırıklığına uğratamam."

Gün şahane bir şekilde doğdu, güneş olarak bilinen turuncu renkli büyük yuvarlak uzak ufkun üzerinde cennetten bir

havari gibi yükseldi. Tim tam zamanında uyanarak güneşin doğuşunu görebildi.

Jake'i sarstı, o da yerinden sıçrayarak, "Ne istiyorsun?" dedi, "Lanet olsun! Kalkma zamanı! Sıçayım, kalkmaktan nefret ediyorum." Ardından görkemli bir şekilde esnedi ve güçlü kollarını olabildiğince gerdi.

"Anlaşılan sıcak bir gün olacak, Jake. Şükürler olsun, yürümek zorunda kalmayacağım. Sadece şehre kadar, tren istasyonu orada çünkü."

"Aynen, evlat. Sen asıl beni düşün, gidecek hiçbir yerim yok, ama yine de gidiyorum işte, sıcak güneşin altında yürüyeceğim öyle. Keşke hep ilkbaharın ilk zamanlarındaki gibi olsa, ne çok sıcak, ne çok soğuk. Yazın ölesiye terliyorum, kışın da donuyorum. Kahrolası havalar işte. Kışın Florida'ya gitsem iyi olurdu aslında, ama artık orada da çalacak pek bir şey yok." Az öteye yürüdü ve kızartma alet edevatını çıkarmaya başladı yine. Eşyaların arasına elini uzattı ve bir kova çıkardı.

"Al, evlat, şuradan git de, şu çiftlik evine, yoldan yaklaşık beş yüz metre uzaklıkta, biraz su getir."

Tim kovayı aldı ve yola koyuldu.

"Hey, evlat, ceketini almayacak mısın? Mangırlarını çalmamdan korkmuyor musun?"

"Hayır. Sanırım sana güvenebilirim." Ama kalbinin derinlerinde güvenemeyeceğini biliyordu. Geri dönmemesinin tek sebebi, Jake'in ona güvenmediğini bilmesini istememesiydi, ki muhtemelen Jake bunu zaten biliyordu.

Yoldan yukarı doğru ağır ağır, güçlükle yürüdü. Yola taş döşenmemişti, sabahın erken saatleri olmasına rağmen toz havada asılıydı. Beyaz eve çok az kalmıştı. Bahçe kapısına vardığında, çiftlik sahibinin koyun ahırından elinde bir gerdelle çıktığını gördü.

"Hey, bayım, acaba bu kovaya biraz su doldurmak mümkün müdür?"

"Herhalde öyledir. Tulumba orada." Kirli bir parmakla bahçedeki tulumbaya işaret etti adam. Tim bahçeye girdi. Tulumbanın kolunu yakaladı ve yukarı aşağı basmaya başladı. Birden soğuk bir akıntıyla su kovadan taştı. Tim eğildi, ağzını fışkıran suya dayadı ve soğuk sıvının içine ve ağzının kenarlarından akmasına izin verdi. Kovayı doldurduktan sonra aşağı doğru yola koyuldu.

Çalılıkların arasından giderek yolunu kısalttı ve en nihayetinde açıklığa vardı. Jake çuvalın üzerine eğilmişti.

"Kahretsin! Yiyecek bir bok kalmamış. En azından belki birkaç dilim domuz pastırması kalmıştır dedim ama..."

"Ah ya, ziyanı yok. Şehre indiğimizde kendime adam gibi bir yemek alırım artık, hatta belki sana da bir fincan kahve ve bir çörek.

"Canım, çok cömertsin." Jake ona bıkkın bir şekilde baktı.

Tim ceketini aldı ve cebine uzandı. Eskimiş deri cüzdanı çıkardı ve düğmesini çözdü.

"Beni eve götürecek mangıra kavuşmak üzereyim." Defalarca tekrar etti bu kelimeleri, her seferinde cüzdanı okşayarak.

Elini cüzdanın içine soktu. Geri çıkardı; boştu. Yüzünde korkunun ve olanlara inanamıyor olmanın ifadesi belirdi. Vahşi bir şekilde cüzdanı paramparça etti, sonra hızla çam iğnelerinin arasına bakınmaya başladı. Kapana kısılmış bir hayvan gibi öfkeyle etrafta koşuyordu, sonra Jake'i gördü. Küçük ve zayıf bedeni hiddetle sarsıldı. Vahşice üzerine yürüdü.

"Paramı geri ver, seni hırsız, seni yalancı, paramı çaldın. Eğer vermezsen seni öldürürüm. Geri ver dedim! Öldürürüm seni! Almayacağına söz vermiştin. Hırsız, yalancı, sahtekâr! Ver yoksa öldürürüm seni."

Jake hayretler içinde ona baktı ve "Nasıl yani, Tim, evlat, bende değil ki. Belki de kaybettin, belki de yerdeki şu çam iğnelerinin arasında bir yerde. Gel hadi, buluruz şimdi."

"Yok orada. Baktım ben. Sen çaldın. Başka çalacak kimse yok ki. Sen yaptın. Nereye koydun? Geri ver paramı, sen aldın... Geri ver!"

"Yemin ederim bende değil. İnandığım her şey üzerine yemin ederim."

"Senin bir şeye inandığın yok. Jake, gözlerimin içine bak ve 'Eğer paran bendeyse canım çıksın' de."

Jake arkasını döndü. Sabahın parlak ışığında saçları daha da kızıl görünüyor, kaşlarıysa boynuza daha çok benziyordu. Tıraşsız çenesini öne doğru uzattı, çarpık yamulmuş ağzının kenarından sarı dişleri göründü.

"Yemin ederim senin on doların bende değil. Eğer doğruyu söylemiyorsam, bir dahaki trene binişimde öleyim."

"Peki, Jake, sana inanıyorum. Peki, nerede bu para? Bende değil, biliyorsun. Sende de değilse, nerede peki?"

"Kampın her yerine bakmadın daha. Etrafa iyice bak. Bir yerlerde olmalı. Hadi, ben de bulmana yardım edeyim. Yürüyüp gitmedi ya."

Tim sinirli bir biçimde etrafta koşturdu, aynı şeyi tekrar ediyordu: "Ya bulamazsam? Eve gidemem, eve bu kılıkla gidemem."

Jake gönülsüzce aramaya koyuldu, kocaman gövdesiyle eğiliyor, çam iğnelerinin arasına, eşyalara bakıyordu. Tim kıyafetlerini çıkarıp kampın orta yerinde çırılçıplak dikildi; tulumunun dikişlerini sökerek parasını aradı.

Neredeyse ağlayacak vaziyette, bir kütüğün üzerine oturdu. "Vazgeçsek iyi olacak. Burada yok. Hiçbir yerde yok. Eve gidemem, ama eve gitmek istiyorum. Ah ah! Annem ne diyecek? Jake, ne olursun, para sende mi?"

"Allah belanı versin, son kez söylüyorum, HAYIR! Bana bir daha sorarsan ağzına sıçacağım, haberin olsun."

"Peki, Jake, anlaşılan seninle biraz daha aylaklık etmek zorundayım, ta ki eve gitmek için gereken parayı tekrar bulana kadar, anneme bir kart atarım ve derim ki, beni çıkacağım seyahate erken gönderdiler ve onu da sonra gidip görürüm."

"Ama ben artık senin benimle aylaklık etmeni istemiyorum. Senin gibi çocuklardan yoruldum. Kendi yoluna gitmen gerek senin, araklayacak ganimetini kendin bulacaksın artık."

Jake kendi derin düşüncelerine daldı. "Çocuğun benimle gelmesini istiyorum ama bunu yapmamalıyım. Belki onu yalnız bırakırsam, akıllanır ve eve dönüp adam olur. Evet, yapması gereken bu, eve gidip doğruyu söylemek."

Birlikte bir kütüğün üstünde oturdular. Jake en sonunda, "Evlat," dedi, "madem gideceksin yola çıksan iyi olur. Hadi, kalk, zaten saat çoktan yediye gelmiş, senin yola çıkman lazım."

Tim çuvalı aldı ve yola doğru birlikte yürümeye başladılar. Jake'in güçlü endamı Tim'in yanında babacan görünüyordu. Sanki küçük bir çocuğu koruyor gibiydi. Yola vardılar ve hoşçakal demek için birbirlerine döndüler.

Jake, Tim'in ıslak ve berrak mavi gözlerine baktı. "Madem öyle, elveda, evlat, hadi el sıkışalım da dostça ayrılalım."

Tim küçük elini öne doğru uzattı. Jake hayvan pençesine benzeyen eliyle onunkini sarmaladı. Güçlü bir şekilde sıktı, çocuk elini gevşekçe hareket ettirdi. Jake onun elini serbest bıraktı, çocuk elinin içinde bir şey hissetti. Avcunu açtı, on dolarlık banknot oradaydı. Jake hızla uzaklaşırken Tim arkasından yürümeye başladı. Gözlerindeki parıltı sadece güneş ışığıydı, ya da kim bilir, belki de gözyaşıydı.

Değirmenin Yanındaki Dükkân

Kadın değirmenin yanındaki dükkânın arka penceresinden dışarı bakıyordu, bütün ilgisi derenin parlak sularında mutluluk içinde oynayan çocuklara dönüktü. Gökyüzü tamamen bulutsuzdu ve güney güneşi yeryüzüne sıcak ışınlarını gönderiyordu. Kadın kırmızı bir mendille alnındaki teri sildi. Su, derenin dibindeki parlak çakıltaşlarının üzerinden hızla akıyordu, serin ve davetkâr görünüyordu. Şu piknikçiler şimdi orada olmasalardı, diye düşündü, yemin ederim gidip o suyun içinde oturur ve serinlerdim. Ah ah!

İnsanlar neredeyse her cumartesi şehirden piknik yapmaya gelir ve öğleden sonralarını Mill Deresi'nin beyaz çakıllı kıyılarında ziyafet çekerek geçirirlerdi, o sırada çocukları da kısmen sığ suda bata çıka oynarlardı. Bu öğleden sonraysa, ağustos ayının sonlarına doğru bir cumartesi günü, bir pazar okulunun pikniği devam etmekteydi. Üç ihtiyar kadın, pazar okulunun öğretmenleri, gölgelik alanda koşturup duruyor, tedirgin bir şekilde, sorumlu oldukları küçüklerle ilgileniyorlardı.

Dükkândan onları seyreden kadın, bakışlarını dışarıdan karanlık dükkânın içine çevirdi ve etrafta bir sigara paketi aradı. İri bir kadındı, esmer ve güneş yanığı. Siyah saçları gür ama kısa kesilmişti. Üzerinde patiskadan ucuz bir elbise vardı. Sigarasını yakarken, duman yüzünden kaşlarını çattı. Dudaklarını büküp suratını buruşturdu. Kahrolası sigaranın tek sıkıntısı buydu; ağzının içindeki yaraları acıtıyordu. Sertçe nefesini içine çekti, emme hareketi bir anlığına da olsa canını yakan yaraları rahatlattı.

Sudan olmalı, diye düşündü. Şu kaynak suyundan içmeye alışık değilim. Şehre daha üç hafta önce, iş aramak için gelmişti. Ona işi, değirmenin yanındaki dükkânda çalışma fırsatını Bay Benson vermişti. Burayı sevmemişti. Şehre yedi sekiz kilometre uzaklıktaydı ve o yürümeye pek *meyilli* değildi. Burası çok sessizdi ve geceleri, cırlayan cırcır böceklerinin ve vıraklayan su kurbağalarının yalnızlık haykırışlarını duyduğunda ürpermekten kendini alamıyordu.

Ucuz çalar saate baktı. Saat üç buçuğu gösteriyordu, günün onun için en yalnız, en bitip tükenmez saatiydi bu. Dükkân havasız, basık bir yerdi, gazyağı ile taze mısır unu ve bayat şekerleme kokardı. Pencereden dışarı sarktı. Ağustos öğleden sonrası güneşi tüm sıcaklığıyla gökyüzünde asılı duruyordu.

Dükkân, doğrudan dereden yükselen kıpkırmızı kilden bir tümseğin üzerindeydi. Bir tarafında kimsenin altı yedi yıldır kullanmadığı harap bir değirmen vardı. Köhne, yıkıldı yıkılacak, gri renkte ahşap bir set, gölcüğün sularını ağaçların arasında rengarenk ışıyarak akan zeytuni dereden ayırıyordu. Piknikçiler araziyi kullanmak ve setin yukarısındaki gölcükte balık tutmak için dükkâna bir dolar ödemek zorundaydı. Bir gün o da gölcüğe balık tutmaya gitmişti ama sadece birkaç sıska, kılçıklı kedibalığı ve iki de suyılanı yakalayabilmişti. Kıvrılıp duran ve güneşte ışıldayan sümüksü gövdelerini, oltasının ucuna takılmış zehirli kuru ağızlarını görünce, nasıl da çığlık atmıştı. İkincisini de tuttuktan sonra, oltayı suya düşürmüş, hızla dükkâna koşmuş ve nemli günün geri kalanında kendini film dergileri ve bir şişe burbonla teselli etmişti.

Derenin içinde su sıçratan çocuklara bakarken bunu düşündü. Belli belirsiz güldü, ama o iğrenç şeylerden hâlâ korkuyordu.

Birden arkasından utangaç bir ses, "Bayan...?" dedi.

Ürktü; gözlerinde korku dolu bir ifadeyle yerinden sıçradı. "Sinsi sinsi gelmesen iyiydi, ne istiyorsun, evlat?"

Küçük bir kız eski moda cam kavanozu işaret etti, içi şekerlemelerle doluydu; jelibonlar, sakızlı şekerler, çubuk şekerler, topitoplar kavanozun içinde üst üste yığılmıştı. Çocuk istediği her bir parçayı işaret ettikçe kadın ona ulaşıyor ve alıp kahverengi bir kesekâğıdının içine atıyordu. Kadın satın alacaklarını seçerken çocuğu dikkatle inceledi. Ona birini hatırlatıyordu. Çocuğun gözleriydi bunun sebebi. Parlak, mavi camdan bilyeler gibiydi gözleri. O kadar soluk bir gök mavisiydi ki. Kızın saçları neredeyse omuzlarına varasıya dalgalar halinde iniyordu. Sağlıklı ve bal rengiydi saçları. Bacakları, yüzü ve kolları koyu kahverengiydi, neredeyse çok koyuydu. Kadın çocuğun güneşin altında bir hayli kaldığını anladı. Gözlerini ondan alamıyordu.

Küçük kız bakışlarını alışverişinden kaldırıp utangaç biçimde, "Bende bir sorun mu var?" diye sordu. Yırtılmış mı diye elbisesinin sağına soluna baktı.

Kadın utandı. Hemen gözlerini aşağı çevirdi ve kesekâğıdının ucunu kıvırmaya başladı. "Neden ki, yo, yo, alakası yok."

"Ben de düşündüm ki herhalde ben de bir sorun var çünkü bana çok garip bakıyordunuz." Çocuk yeniden rahatlamıştı.

Kadın kesekâğıdını küçük kıza verirken tezgâhın üzerinden uzandı ve onun saçına dokundu. Bunu yapmaya mecburdu; o kadar güzeldi ki, süt kokulu tereyağı gibi.

"Adın ne senin, evlat?" diye sordu.

Çocuk korkmuş görünüyordu. "Elaine," dedi. Kesekâğıdını kaptı, tezgâhın üzerine birkaç sıcak madeni para bıraktı ve hızla dükkândan çıktı.

"Güle güle, Elanie," dedi kadın, ama küçük kız çoktan dükkândan çıkmıştı ve oyun arkadaşlarına katılmak için aceleyle köprünün karşı tarafına geçiyordu.

Müthiş bir şey, diye düşündü. Çocuğun gözleri aynı onunkiler gibi. Ah o gözler. Dükkânın köşesindeki bir koltuğa oturdu,

sigarasından son bir nefes çekti ve çıplak zeminde ayağının altında ezerek canını aldı. Başını dizlerine yasladı ve kendini yarı uyanık sıcak bir uykunun kollarına bıraktı. Tanrım, diye düşündü uyuklarken, o gözler ve, bu sefer inledi, bu kahrolası yaralar.

Dört küçük oğlanın omuzlarını sarsması ve dükkânın içinde heyecandan kudurgan bir şekilde zıplayıp durmasıyla uyandı. "Uyanın," diye haykırdılar. "Uyanın."

Uykudan yeni uyanmış mahmur gözlerle bir süre onlara baktı. Yanakları sıcaktan alev alevdi. Ağzının içindeki yaralar yanıyordu. Dilini pervasızca üzerlerine sürdü.

"Ne var?" diye sordu, "Ha, ne var?"

"Bir telefonunuz ya da arabanız var mı, hanımefendi?" diye sordu heyecanlı oğlanlardan biri.

"Hayır, hayır yok," dedi, artık tamamen uyanmıştı. "Sorun ne? Ne oldu? Set yıkılmadı değil mi, ha?"

Oğlanlar etrafta zıplayıp durdular. Heyecandan yerlerinde duramıyorlardı, etrafta zıplıyor, bir yandan da sızlanıyorlardı, "Ah, ne yapacağız şimdi! O ölecek, ölecek!"

Kadın çileden çıkmak üzereydi. "Neler oluyor burada? Anlatın bana, derhal!"

"Bir çocuğu yılan soktu," diye ağladı küçük, tombul bir çocuk.

"Aman Tanrım, nerede?"

"Derenin içinde, aşağıda," diye pencereyi işaret etti.

Kadın aceleyle dükkândan fırladı. Köprüyü uçarak geçti ve çakıltaşlı kıyıya indi. Kıyının ucunda bir kalabalık toplanmıştı. Pazar okulunun öğretmenlerinden biri etrafta koşturuyor, canı burnunda haykırıp duruyordu. Çocukların bazıları bir kenarda dikilmiş, korku ve dehşet içinde donuk bakışlarıyla partilerini bozan şeye bakıyorlardı.

Kadın kalabalığı yardı ve kumun üzerinde yatan çocuğu gördü. O kızdı, parlak mavi camdan bilyeler gibi gözleri olan kız. "Elanie," diye haykırdı kadın. Herkes dikkatini yeni gelene

yöneltti. Çocuğun yanına diz çöktü ve yarasına baktı. Çoktan şişmeye ve renk değiştirmeye başlamıştı. Çocuk titriyor, ağlıyor ve eliyle kafasına vuruyordu.

"Arabanız yok mu?" diye sordu okulun öğretmenlerinden birine kadın. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Yürüyerek geldik," diye cevapladı diğer kadın, gözlerinde korku ve şaşkınlıkla.

Kadın hiddetle onun ellerini tutup sarstı. "Bana bak," dedi, "bu çocuğun durumu ciddi, ölebilir."

Hepsi sadece gözlerini dikip ona baktılar. Ne yapabilirlerdi ki? Çaresizdiler, sadece üç aptal kadın ve bir sürü çocuk.

"Tamam, tamam," diye haykırdı. "Sen, sen koşup birkaç tavuk kapıyorsun. Sen de birilerini koşarak doktor çağırması için şehre gönderiyorsun. Çabuk, çabuk. Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

"Peki çocuk için ne yapabiliriz?" diye sordu kadınlardan biri.

"Göstereceğim," dedi kadın.

Küçük kızın yanına diz çöktü ve yaraya baktı. Sokulan yer kocaman şişmişti. Bir dakika dahi tereddüt etmeden öne doğru eğildi ve ağzını yaraya dayadı. Emdi, emdi, birkaç saniyede bir durup ağız dolusu sıvıyı tükürdü. Civarda sadece birkaç çocuk ve de öğretmenlerden biri kalmıştı. Korku dolu bir hayranlıkla, neredeyse büyülenmiş şekilde gözlerini dikip baktılar. Çocuğun yüzü kireç gibi bembeyaz oldu ve bayıldı. Kadın zehirle karışık ağızlar dolusu salya tükürdü. En nihayetinde kalktı ve dereye koştu. Ağzını yıkadı ve suyu hırsla ağzında çalkaladı.

Çocuklar tavuklarla çıkageldiler. Üç şişman tavuk. Kadın birini bacaklarından yakaladı ve cep çakısıyla tavuğun karnını deşince hayvanın sıcak kanı her yere aktı. "Kan, içeride kalan zehri dışarı akıtır," diye açıkladı.

Tavuk yeşile dönünce bir diğerinin karnını deşti ve onu çocuğun yarasının üzerine yerleştirdi.

"Hadi," dedi. "Onu kaldırıp yukarı, dükkâna taşıyalım. Doktor gelene kadar orada bekleyeceğiz."

Çocuklar şevkle ileri atıldılar ve güçlerini birleştirerek, onu rahat bir şekilde taşımayı başardılar. Köprüyü geçerlerken öğretmenlerden biri, "Gerçekten, size nasıl teşekkür edebilirim, bilmiyorum. Bu gerçekten çok, bu çok..."

Kadın onu kenara itti ve köprüyü geçmek için acele etti. Ağzının içindeki yaralar zehirden dolayı deli gibi yanıyordu; yaptığı şeyi düşündükçe kendini hasta hissediyordu.

Hilda

I

"Hilda, Hilda Weber, bir saniye gelir misin lütfen?"

Hilda hemen sınıfın ön tarafına doğru gitti ve Bayan Armstrong'un masasının yanında durdu.

"Hilda," dedi Bayan Armstrong sakince, "Bay York dersten sonra seni görmek istiyor."

Hilda bir an sorgulayarak ona baktı, sonra başını salladı, siyah uzun saçları güzel yüzünü kısmen örterek sağa sola sallandı.

"Ben olduğuma emin misiniz, Bayan Armstrong? Ben hiçbir şey yapmadım." Sesi korktuğunu belli ediyordu ama yine de on altı yaşında bir kıza göre fazlasıyla olgundu.

Bayan Armstrong öfkelenmiş görünüyordu. "Sana sadece bu notta belirtileni aktarabilirim." Uzun boylu kıza beyaz bir kâğıt parçası uzattı.

Hilda Weber, ofis, 15.30.
Bay York, Okul Müdürü

Yavaşça sırasına geri döndü. Güneş parlak ışınlarını pencereden içeri gönderiyordu, gözlerini kırptı. Neden müdürün odasına çağırılıyordu ki? Neredeyse iki yıldır Mount Hope Lisesi'nde okuyordu, ama okul müdürünü görmesi ilk kez isteniyordu.

II

Zihninin gerisinde anlaşılması güç bir korku vardı. Öyle bir hisli ki, sanki müdürün onu neden görmek istediğini biliyordu; ama hayır, o olamazdı değil mi, kimse bilmiyordu ki, kimse şüphelenmemişti bile. O Hilda Weber'di, çalışkan, gayretli, utangaç ve sessiz. Kimse bilmiyordu. Nasıl bilebilirlerdi ki?

Biraz olsun ferahladı. Bay York'un onu görmek istemesinin sebebi başka bir şey olmalıydı. Belki onun yıl sonu balosu için komitede olmasını isteyecekti. Hafifçe gülümsedi ve büyük yeşil Latince kitabını eline aldı.

Son zil çaldığında, Hilda direkt Bay York'un ofisine gitti. Notu ofisin girişindeki ilgisiz sekretere verdi. İçeri girmesi söylendiğinde, dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. Endişeden ve heyecandan titriyordu.

Hilda, Bay York'u okulun koridorlarında görmüş ve okulun toplantılarında konuşurken duymuştu ama onunla birebir konuşup konuşmadığını asla hatırlamıyordu. Uzun bir adamdı, ince yüzünün tepesinde oraya püskürtülmüş gibi duran gür kızıl saçları vardı. Gözleri uçuk deniz mavisiydi, ve o anda, aşırı derecede sevimli görünüyorlardı.

Hilda tedirgin gözlerle ve solgun bir yüzle, mütevazıca döşenmiş küçük ofise girdi.

III

"Hilda Weber?" Kelimeler bir sorudan çok bir beyan gibiydi. Bay York'un sesi vakur ve tatlıydı.

"Evet, efendim, benim." Hilda kendi sesinin sakinliğine şaşırdı. Aslında çok gergindi, elleriyle kitaplarını öyle kavramıştı ki ılık terini hissediyordu. Bir okul müdürüyle karşı karşıya

kalmanın berbat ve korkutucu bir tarafı vardı, ama müdürün dost canlısı gözleri onu rahatlattı.

"Buradaki kaydından gördüğüm üzere," büyük sarı bir kartı eline aldı, "sen takdirli bir öğrencisin, ayrıca buraya Ohio'daki bir yatılı okuldan gelmişsin ve burada, Mount Hope Lisesi'nde şu anda üçüncü sınıfa gidiyorsun. Doğru mu?"

Hilda başını salladı ve dikkatle onu izledi.

"Söyle bakalım, Hilda, en çok ne ilgini çekiyor?"

"Ne açıdan, efendim?" Gardını almıştı.

"Gelecekteki kariyerinle ilgili olarak işte." Masasından altın rengi bir anahtarlık almış, elinde çeviriyordu.

"Ee, bilmiyorum, efendim. Bir oyuncu olmayı isterdim. Tiyatroya hep ilgim oldu." Gülümsedi, bakışlarını adamın ince suratından döndükçe bulanıklaşan anahtarlığa indirdi.

"Anlıyorum," dedi Müdür. "Bunu sormamın sebebi seni anlamak istemem. Seni anlamam çok önemli." Sandalyesini döndürdü ve masaya yaslanarak gövdesini dikleştirdi. "Evet, çok önemli." Hilda onun resmileşmeye başladığını fark etti.

IV

Kucağında kitabıyla huzursuzca yerinde kıpırdandı. Müdür onu suçlamak üzere henüz hiçbir şey söylememişti, ama yüzünün kızardığını biliyordu; alev alev yanıyordu. Odanın küçüklüğü bir anda dayanılmaz hale geldi.

Adam anahtarlığı masaya bıraktı. Söze girmek için hazırlanıyordu, Hilda bunu biliyordu çünkü onun derin nefes alışını duymuştu, ama başını kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi çünkü ne diyeceğini biliyordu.

"Hilda, sanırım senin de bildiğin üzere kızların dolaplarında son zamanlarda epey hırsızlık oluyor." Bir anlığına durdu.

"Bu bir süredir devam ediyor ama sınıf arkadaşlarının eşyalarını çalan kızı henüz yakalayamadık." Sert ve temkinliydi. "Bu lisede bir hırsıza yer yok!" dedi ciddi bir şekilde.

Hilda kitaplarına baktı. Çenesinin titrediğini hissedebiliyordu, dudaklarını ısırdı. Bay York koltuğundan hafifçe kalktı, sonra geri oturdu. İkisi elektrikli ve gergin bir sessizliğin içinde öylece durdu. En nihayetinde adam masasının çekmecesine uzandı ve mavi bir kutu çıkardı ve içindekileri masaya döktü. İki altın yüzük, bir bilezik ve birkaç madeni para.

"Bunları tanıyor musun?" diye sordu.

Kız uzun bir süre masadakilere baktı. Tam kırk beş saniye. Gözlerinin önünde bulanıklaştılar.

"Ama bunları ben çalmadım, Bay York, yani eğer söylemek istediğiniz buysa!"

V

Adam iç geçirdi. "Bunlar senin dolabında bulundu, ayrıca bir süredir de gözümüz üzerinde!"

"Ama ben..." Yarıda kesti, ne dese boşunaydı.

En nihayetinde Bay York, "Ama anlayamadığım şey şu ki, senin gibi bir çocuğun neden böyle bir şey yapmak istesin. Sen akıllı bir çocuksun ve araştırdığım kadarıyla iyi bir aileden geliyorsun. Kısacası, tamamen şaşkına dönmüş durumdayım."

Hilda sessizce oturdu, beceriksizce kitaplarını karıştırdı, sanki duvarlar birbirine çok yakınmış gibi hissediyordu, sanki bir şey onu boğmaya çalışıyormuş gibi.

"Madem öyle," dedi Müdür, "eğer bir açıklama yapmayacaksan, senin için yapabileceğim fazla bir şey yok. Bu suçun ciddiyetinin farkında değil misin?"

"Öyle değil," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle, "yani o şeyleri niye çaldığımı size söylemek istemiyor değilim, sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, çünkü ben kendimi tanıyamıyorum." Narin omuzları sarsılıyor, şiddetli bir şekilde titriyordu.

Müdür kızın suratına baktı, bir çocuktaki zaafı cezalandırmak ne kadar zordu. Bu durumdan etkilendiği aşikârdı, biliyordu. Pencereye yürüdü ve perdeyi düzeltti.

Kız kalktı. Bu ofise ve masanın üzerindeki parlak ıvır zıvıra karşı birden duyduğu nefretten midesi bulandı. Bay York'un sesini duyuyordu, uzaktan ve mesafeli geliyordu sanki.

VI

"Bu çok ciddi bir konu, ne yazık ki annenle babanı görmek zorundayım."

Gözleri korkuyla yerinden oynadı. "Söylemek zorunda değilsiniz, değil mi, onlara yani?"

"Kuşkusuz zorundayım."

Birden çirkin mobilyaları ve kızıl kafalı sakiniyle bu küçük beyaz ofisten uzaklaşmaktan başka hiçbir şeyi umursamaz oldu ve yüzüklerden, ve bilezikten ve paradan. Onlardan nefret ediyordu!

"Artık gidebilirsin."

"Peki efendim."

Hilda odadan çıkarken, müdür ıvır zıvırı mavi kutuya geri koymakla meşguldü. Yavaşça odadan ayrıldı, boş koridorda yürüyerek nisan akşamüstünün parlak gün ışığına çıktı.

Sonra, birden, koşmaya başladı, gittikçe daha hızlı, daha hızlı koştu. Lisenin olduğu caddeden aşağı, şehir merkezine doğru, uzun anacaddeden aşağı. İnsanların gözlerini dikip ona bakmasını umursamadı, tek istediği olabildiğince uzağa gitmekti.

Şehir merkezinin diğer ucuna, bir parka kadar koştu. Parkta bebek arabalarıyla sadece birkaç kadın vardı. Boş banklardan birine yığıldı ve ağrıyan gövdesine sarıldı. Bir süre sonra, ağrısı kesildi. Büyük yeşil Latince kitabını açtı, kitabın onu koruyan kapaklarının arkasına saklanıp yavaşça ağlamaya başladı, bir yandan parmağıyla, bilinçsiz şekilde kucağındaki altın anahtarlıkla oynuyordu.

Bayan Belle Rankin

Bayan Belle Rankin'i ilk gördüğümde sekiz yaşındaydım. Sıcak bir ağustos günüydü. Kırmızı çizgilerle yol yol olmuş gökyüzünde güneş yavaş yavaş batmaktaydı ve topraktan buram buram kavurucu sıcak yükseliyordu.

Öndeki verandanın basamaklarına oturmuş, yaklaşmakta olan bir zenci kadını seyrediyordum, kafasının üzerinde nasıl o kadar büyük bir çamaşır yığınını taşıdığını sordum. Kadın durdu ve karşılık olarak o esrarlı kahkahasıyla ağır ağır güldü. İşte tam o sırada yolun diğer tarafında yavaşça yürüyerek gelen Bayan Belle belirdi. Çamaşırcı kadın onu görür görmez birden korkuya kapılmış gibi lafını yarıda kesip, hızlıca gideceği yere doğru yola koyuldu.

Böylesi tuhaf bir davranışa neden olan yabancıya sert bir şekilde uzun uzun baktım. Küçük bir kadındı, baştan aşağı siyah giyinmişti, üstü başı tozlu ve lekeliydi; inanılmaz derecede yaşlı ve kırışık görünüyordu. Kır saçları alnına inmiş ve terden ıslaktı. Gözlerini toprak yola dikmiş, başı önde yürüyordu; sanki kaybettiği bir şeyi arıyordu. Siyah ve kahverengi renklerde ihtiyar bir av köpeği de onun peşi sıra gidiyor, amaçsızca sahibinin ayak izlerini takip ediyordu.

Onu sonraları defalarca gördüm ama o ilk görüş, neredeyse bir rüya gibi, en neti olarak kalacaktı: Bayan Belle hiç ses çıkarmadan yolda yürüyor, ayaklarının altında küçük kırmızı toz bulutları yükselirken, akşam karanlığının içinde kayboluyor.

Bundan birkaç yıl sonra bir gün Bay Joab'ın köşedeki eczanesinde oturuyor ve Bay Joab'ın özel milkshake'lerinden bi-

rini kafaya dikiyordum. Ben tezgâhın bir ucundaydım, diğer ucunda da kasabanın kovboy gibi giyinen ama aslında alakası olmayan meşhur iki serserisi ve bir yabancı oturuyordu.

Bu yabancı, Bay Joab'ın dükkânına her gün gelen insanlardan daha saygın görünüyordu. Ama benim dikkatimi çeken onun kısık sesle yavaşça söyledikleri oldu.

"Çocuklar, acaba buralarda hiç satılık iyi kamelya ağacı olan birini biliyor musunuz? Natchez'in orada bir ev yaptıran Doğulu bir kadın için arıyorum."

İki çocuk birbirine baktı ve sonra biri, şu kocaman gözlü ve şişman olan, aynı zamanda bana sataşmaya da bayılan, dedi ki: "Şey, bayım, buralarda gerçekten güzel ağaçları olduğunu bildiğim tek kişi biraz cins bir ihtiyar kadın, Bayan Belle Rankin; buradan yaklaşık bir kilometre uzakta, tuhaf görünüşlü bir yerde yaşıyor. Eski, dökük bir yer, İç Savaş'tan önce inşa edilmiş. Epey cins bir tip yani, ama aradığın kamelyaysa, gördüğüm kadarıyla ondakiler en güzelleri."

"Aynen," diye söze girdi diğer çocuk, sarışın ve sivilceli olan, diğerinin de yardakçısı, "Sana onları satsa gerek. Duyduğum kadarıyla orada açlıktan ölmek üzereymiş, hiçbir şeyi de yok, evinde yaşayan ve bütün gün bahçe dedikleri otluk toprak parçasını çapalayıp duran şu ihtiyar zenciden başka. Asıl geçen gün ne duydum, Jitney Jungle pazarına gitmiş ve etrafta dolanıp eski bozuk sebzeleri toplamış, Olie Peterson'ı da ikna etmiş bozuk sebzeleri ona vermesi için. Görebileceğin en cins tipli cadı; en az yüz yaşındaymış gibi görünüyor. Zenciler ondan çok korkuyor."

Derken yabancı, çocuğun bilgi sağanağını kesip araya girdi ve sordu: "Yani, madem öyle, satar diyorsun?"

"Kesin," dedi şişman çocuk, yüzünde kesin bir bilginin sırıtışıyla.

Adam onlara teşekkür etti ve dükkândan çıkmak üzere adım attı, sonra birden dönüp, "Oraya gelip bana nerede olduğunu göstermeye ne dersiniz? Sizi sonra geri getiririm," dedi.

İki serseri hemen kabul ettiler. Arabada görülmeye meraklı tiplerdi, özellikle yanlarında yabancılar varken; bu onları sanki bağlantıları varmış gibi gösteriyordu, zaten arabada kesin sigara olurdu.

Olayların nereye vardığını yaklaşık bir hafta sonra Bay Joab'ın dükkânına gittiğimde öğrendim.

Şişman olan aşırı bir coşkuyla Bay Joab ve benden ibaret seyirciye ne olduğunu anlatıyordu. Sesini yükselttikçe daha da dramatik bir hale bürünüyordu.

"O ihtiyar cadıyı kasabadan göndermek lazım, benden demesi. Tam bir zırdeli. Her şeyden önce, oraya gittiğimizde bizi oradan kovmaya çalıştı. Sonra kendi gibi cins, ihtiyar av köpeğini üzerimize saldı. Bahse girerim köpeği ondan daha yaşlıdır. Neyse, o var ya o it, benden iri bir parça koparacaktı az kalsın, ama dişlerinin ortasına bastım tekmeyi, bunu görünce kadın korkunç bir şekilde ulumaya başladı. En sonunda kadının ihtiyar zencisi onu biraz sakinleştirmeyi başardı, böylece biz de onunla bir şekilde konuşabildik. Bay Ferguson, şu gelen yabancı işte, ona çiçeklerini satın almayı çok istediğini açıkladı, biliyorsun işte, şu kamelya ağaçlarını. Kadın hayatında böyle şey duymadığını söyledi, üstelik ağaçlarını satamazmış, çünkü onları sahip olduğu her şeyden çok seviyormuş. Ama bak asıl sonra neler oldu, Bay Ferguson ona o ağaçların biri için iki yüz dolar teklif etti. İnanabiliyor musun? Tam iki yüz papel! Ama o yaşlı keçi ona defolmasını söyledi. Biz de baktık umut yok, oradan ayrıldık. Bay Ferguson, epey hayal kırıklığına uğradı doğrusu, ağaç bulması için ona güvenmişler. O ağaçların, gördüğü en iyi ağaçlardan olduğunu söyledi."

Geriye yaslandı ve derin bir nefes aldı, uzun gösterisinden yorgun düşmüştü.

"Kahretsin," dedi, "İnsan o yaşlı ağaçlarla başka ne yapmak ister ki, tek atışta iki yüz mangır kazanmaktan başka? Bu çok feci."

Bay Joab'ın dükkânından ayrıldıktan sonra, eve gidene kadar yol boyunca Bayan Belle'i düşündüm. Onu bugüne kadar hep merak etmiştim. Hayatta olmak için fazla yaşlı görünüyordu; o kadar yaşlı olmak berbat bir şey olmalı. Kamelya ağaçlarını bu kadar çok istemesini anlayamıyordum. Çok güzeldiler tamam, ama madem o kadar yoksul... yani ben gençtim, ama o yaşlıydı, çok az zamanı kalmıştı. Bense o kadar gençtim ki, hiç yaşlanacağımı düşünmüyordum, bir gün öleceğimi...

* * *

Şubat ayının ilk günüydü. Gökyüzünde inci beyazı çizgiler çizerek, soluk ve gri bir şekilde ağarmıştı tan. Dışarısı soğuktu; rüzgâr, Bayan Rankin'in yaşadığı, bir zamanların görkemli Rose Lawn'u, şimdinin çürümekte olan enkazının etrafındaki ağaçların yapraksız gri dallarına aç bir şekilde arka arkaya yumuluyordu.

Uyandığında oda soğuktu, çatının saçaklarından buzdan, uzun damlalar sarkıyordu. Etrafını saran kasvete bakarak hafifçe titredi. Bir gayret, alacalı yorganın altından süzüldü.

Şöminenin önünde diz çökerek, Len'in önceki gün topladığı ölü dalları tutuşturdu. Küçük, buruşuk ve sararmış eliyle, kireçtaşından bloğun aşınmış yüzeyinde kibritle bir süre mücadele etti.

Bir süre sonra dallar alev aldı, yanan ağacın çıtırtısı ve sıçrayan alevlerin telaşı vardı artık, takırdayan kemikler gibiydi. Sıcak ateşin önünde bir süre ayakta durdu, sonra tereddütle buz gibi lavaboya yöneldi.

Ardından giyinip pencereye gitti. Kar yağmaya başlamıştı, güney kışının ince sulu karıydı yağan. Toprağa değer değmez eriyordu, ama Bayan Belle o gün yiyecek almak için kasabaya yapacağı uzun yürüyüşü düşünüyordu, kendini biraz sersem ve hasta hissediyordu. Sonra birden nefesi kesildi, çünkü kamelyaların çiçek açmış olduğunu gördü; bugüne kadar hiç görmediği kadar güzeldiler. Canlı kırmızı yaprakları donmuş ve hareketsizdi.

Bir keresinde, hatırladığı kadarıyla, yıllar önce Lillie daha küçük bir kızken, sepetlerce toplamıştı bu çiçeklerden ve Rose Lawn'un boş ve azametli odalarını onların hafif kokusuyla doldurmuştu ve Lillie onları çalıp zenci çocuklara vermişti. Ne kadar kızmıştı ona! Ama şimdi hatırladığında gülümsüyordu. Lillie'yi son gördüğünden bu yana en azından on iki yıl geçmişti.

Zavallı Lillie, artık o da ihtiyar bir kadın. O doğduğunda ben sadece on dokuz yaşındaydım, çok genç ve çok güzeldim. Jed benim tanıdığı en güzel kız olduğumu söylerdi, ama bütün bunlar çok uzun zaman önceydi. Tam olarak ne zaman böyle olmaya başladığımı hatırlamıyorum. İlk ne zaman yoksul olduğumu ve ne zaman yaşlanmaya başladığımı. Sanırım Jed gittikten sonraydı, ona ne oldu kim bilir. Sadece kalktı, benim artık çirkin ve yaşlı olduğumu söyledi ve gitti. Beni tek başıma bıraktı, sadece Lillie vardı... ve Lillie işe yaramazdı... işe yaramaz...

Elleriyle yüzünü kapadı. Hatırlamak hâlâ acı veriyordu ama neredeyse her gün aynı şeyleri hatırlıyordu ve bazen bu onu delirtiyordu; bağırıyor, çığlıklar atıyordu, şu adamın yanında alaycı iki serseriyle gelip kamelyalarını satın almak istediğinde yaptığı gibi; onları satmazdı, asla. Ama adamdan korkmuştu, onun ağaçlarını çalmasından korkmuştu; ama ne yapabilirdi ki, insanlar gülerdi ona. Bu yüzden onlara çığlık atmıştı, hepsinden nefret ediyordu.

Len odaya girdi. Küçük, yaşlı ve iki büklüm bir zenciydi. Alnında bir yara izi vardı.

"Bayan Bell," dedi hırıltılı sesiyle, "kasabaya gidiyor musunuz? Yerinizde olsam gitmezdim, Bayan Belle. Bugün dışarısı çok feci." Konuşurken, ağzından dumansı bir buhar çıkıyor, soğuk havaya karışıyordu.

"Evet, Len, bugün kasabaya gitmem gerekiyor. Birazdan gideceğim, hava kararmadan dönmek istiyorum."

Dışarıda, eski bacadan çıkan duman tembel tembel kıvrılan bir bulut gibi yükseliyor ve evin üzerinde mavi bir sisin içinde asılı kalıyordu, sanki donmuş gibi, ta ki keskin rüzgârın esintisiyle dönerek dağılıncaya kadar!

Bayan Belle eve doğru tepeyi tırmanmaya başladığında hava epey kararmıştı. Karanlık, bu kış günlerinde birden inerdi. O gün de o kadar hızlı indi ki, onu ilkin korkuttu. Güneş parıldayarak batmamıştı, sadece gökyüzünün sedefli griliği kopkoyu bir siyaha doğru derinleşmişti. Kar hâlâ yağıyordu, yol çamurlu ve soğuktu. Rüzgâr daha da sert esiyordu ve ölü dalların keskin çatırtıları duyuluyordu. Ağır sepetinin altında bükülmüştü. Bugün iyi bir gün olmuştu. Bay Johnson ona bir domuz salamının neredeyse üçte birini vermişti, şu ufak Olie Peterson'ın da satamadığı epey bir sebzesi vardı. En az iki hafta geri gitmesi gerekmeyecekti.

Eve vardığında soluklanmak için bir dakika durdu, sepeti sırtından kaydırarak yere bıraktı. Sonra arazisinin ucuna doğru yürüdü ve güle benzeyen dev kamelyaları toplamaya başladı; bir tanesini yüzüne bastırdı ama dokunuşunu hissetmedi. Kucak dolusu çiçek topladı ve sepete doğru geri yürümeye başladı ve birden bir ses duyduğunu düşündü. Hiç kıpırdamadan durdu ve kulak kesildi ama ona sadece rüzgâr yanıt verdi.

Kaydığını hissetti ama elinden bir şey gelmedi; destek almak için karanlığa doğru elini uzattı, ama orada sadece boşluk vardı. Yardım için bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Üzerinden geçen ve onu da önüne katan boşluğun dev dalgalarını hissetti; sahneler zihninden hızla akıp geçti. Hayatı... Tam bir beyhudelik ve Lillie'nin anlık bir görüntüsü ve Jed'in ve uzun bastonuyla annesinin keskin bir resmi.

Jenny Teyze'nin beni Bayan Belle'in yaşadığı dökük ve eski yere götürdüğü o soğuk kış gününü hatırlıyorum. Bayan Belle önceki gece ölmüştü ve onu orada yaşayan siyahi bir adam bulmuştu. Kasabadaki neredeyse herkes bir gidip bakıyordu. Onu yerinden oynatmamışlardı çünkü adli tabip izin vermemişti. Dolayısıyla onu tam da öldüğü şekliyle gördük. Hayatımda ilk kez ölmüş birini gördüm ve bir daha asla unutmayacağım.

Bahçede şu kamelya ağaçlarının yanında yatıyordu. Yüzündeki kırışıklıklar yumuşamıştı ve her yanında parlak çiçekler vardı.

Çok küçük ve gerçekten genç görünüyordu. Saçlarında küçük kar taneleri vardı ve çiçeklerden bir tanesi yanağına bastırılmıştı. Onun gördüğüm en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüm.

Herkes bu olanın ne kadar üzücü olduğu ve onun gibi şeyler söyledi ama ben bunun garip olduğunu düşündüm, çünkü ona gülenler ve onunla dalga geçenler kendileriydi.

Bayan Belle Rankin kesinlikle tuhaf biriydi, muhtemelen biraz da keçileri kaçırmıştı, ama o soğuk şubat sabahında yanağına bastırılmış o çiçekle, orada hiç kıpırdamadan, sessizce yatarken gerçekten güzel görünüyordu.

Seni Unutursam

Grace neredeyse bir saattir verandada ayakta onu bekliyordu. O öğleden sonra kasabada onu gördüğünde saat sekizde geleceğini söylemişti. Saat neredeyse sekizi on geçiyordu. Verandadaki salıncağa oturdu. Onun gelişini düşünmemeye, hatta yolun onun evinin olduğu tarafına doğru bakmamaya çalıştı. Eğer bunu düşünürse asla olmayacağını biliyordu. Asla gelmezdi.

"Grace, hâlâ orada mısın, daha gelmedi mi?"

"Hayır, anne."

"Bütün gece orada oturamazsın, içeri gir hemen."

İçeri geri girmek istemiyordu, o havasız eski oturma odasında oturmak zorunda olmak ve kitap okuyan babasını ve kare bulmaca çözen annesini seyretmek istemiyordu. Burada dışarıda, gecenin içinde, nefes alabildiği, koku alabildiği ve dokunabildiği yerde kalmak istiyordu. Gece onun için o kadar somuttu ki, kaliteli mavi bir saten gibi onun dokusunu hissedebiliyordu.

"İşte geliyor, anne," diye yalan söyledi, "yoldan bu yana doğru geliyor, koşup onu karşılayacağım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın, Grace Lee," dedi annesinin çınlayan sesi.

"Evet, anne, evet! Hoşçakal der demez, döneceğim."

Verandanın basamaklarını uçarak indi ve annesi bir şey daha demezden önce yola çıktı.

Onunla karşılaşana kadar öylece yürümeye devam etmeye karar vermişti, ta onun evine kadar yürümesi gerekse bile. Bu

onun için büyük bir geceydi, tam olarak mutlu bir gece değildi ama her halükârda güzel bir geceydi.

Geçen onca yıldan sonra, kasabadan ayrılıyordu.

O gittikten sonra her şey tuhaf görünecekti. Grace o gittikten sonra hiçbir şeyin aynı kalmayacağını biliyordu. Bir keresinde okulda, Bayan Saaron öğrencilerden bir şiir yazmalarını istemişti, Grace de onun hakkında bir şiir yazmıştı, o kadar iyiydi ki kasaba gazetesinde yayımlanmıştı. Şiirine "Gecenin Ruhunda" adını vermişti. İlk iki mısrayı ayın ışığıyla yıkanmış yolda başıboş şekilde yürürken ezberden okudu.

Parlak, Güçlü bir ışık aşkım,
Gecenin karanlığını aydınlatıyor

Bir keresinde ona onu gerçekten sevip sevmediğini sormuştu. Grace de, "Seni şu anda seviyorum, ama biz çocuğuz, bu çocukluk aşkı," diye cevap vermişti. Ama kendine yalan söylediğini biliyordu, şu anda, bu kısa anda, onu sevdiğini biliyordu, oysa daha bir ay önce bunun çocuksu ve şapşalca olduğundan çok emindi. Ama şimdi o uzaklara giderken, bunun öyle olmadığını biliyordu. Bir keresinde Grace'e, şiir meselesinden sonra, bunu o kadar da ciddiye almaması gerektiğini söylemişti, her şeyden önce Grace daha on altı yaşındaydı. "Çünkü ikimiz de yirmi olduğumuzda, birbirimizin adını dahi hatırlamayacağız." Grace kendini berbat hissetti. Evet, onu unutacaktı muhtemelen. Şimdi de gidiyordu işte, belki de onu bir daha görmeyecekti. Belki de o gerçekten istediği gibi harika bir mühendis olacaktı, Grace ise hâlâ burada kimsenin duymadığı bir güney kasabasında oturuyor olacaktı. "Belki de beni unutmayacak," dedi Grace kendine. "Belki de bana dönecek ve beni buradan götürecek, New Orleans ya da Chicago, hatta New York gibi büyük bir şehre." Bunu düşündüğünde bile mutluluktan gözleri parladı.

Yolun diğer tarafındaki çam ağaçlarının kokusu, aklına piknik yaptıkları, at bindikleri ve dans ettikleri bütün o güzel zamanları getirdi.

Onun yıl sonu balosuna birlikte gitmeyi teklif ettiği zamanı hatırladı. Onu ilk o zaman tanımıştı. Müthiş derecede iyi görünüyordu ve Grace kendiyle gurur duymuştu; kimse yeşil gözleri ve çilleriyle küçük Grace Lee'nin onun gibi bir ödülü kapabileceğini aklına getiremezdi. O kadar gurur duymuştu ve o kadar heyecanlanmıştı ki, neredeyse nasıl dans edildiğini unutmuştu. Onun yönlendirmesine yanlış karşılık veren Grace'in ayağına basıp ipek çoraplarını kaçırdığında çok utanmıştı.

Ne zaman bunun gerçek aşk olduğuna kendini inandırmıştı ki, annesi gelip daha çocuk olduklarını ve her şeyden önce çocukların gerçek "duygusal yakınlığın" ne olduğunu bilmelerinin mümkün olmadığını söylemişti ve tam da bu terimi kullanmıştı.

Sonra kasabadaki kızlar, kıskançlıktan mosmor şekilde, "Grace Lee'den Hoşlanmıyoruz" kampanyası başlatmışlardı. "Şu küçük aptala bak," diyorlardı fısıltıyla, "kendini nasıl da onun kollarına atıyor." "Bu yüzden bir... şeyden... bir fahişeden farkı yok." "Bu ikisinin ne işler karıştırdığını öğrenmek için varımı yoğumu verirdim, ama muhtemelen duyduklarım benim için fazla şok edici olurdu."

Birden hızlandı, aklına bunlar gelince öfkelenmişti, şu kendini beğenmiş ukala şeyler. Ona yazdığı bir mektubu okulun tuvaletinde karşısında kahkahalar atan kızlara yüksek sesle okurken yakaladığı Louise Beavers'la ettiği kavgayı asla unutmayacaktı. Louise mektubu Grace'in kitaplarının birinin içinden çalmıştı ve onu yüksek sesle, birtakım alaycı mimiklerle diğerlerine okuyor, hiç de komik olmayan şeyler hakkında şakalar yapıyordu.

"Aman neyse, bir sürü havadan sudan saçmalık işte," diye düşündü.

Ay gökyüzünde parlıyordu; solgun ve uçuk renkli küçük bulutlar onun etrafında kaliteli bir dantel şal gibi asılı duruyordu. Gözlerini dikip aya baktı. Birazdan onun evine varacaktı. Şu tepeyi tırmanıp inecek ve oraya varmış olacaktı. Küçük şirin bir evdi, dayanıklı ve sağlam görünüyordu. Onun yaşaması için kusursuz bir yer diye düşündü.

Bazen bunun, bu çocukluk aşkının, çok fazla duygusallıktan ibaret olduğunu düşünürdü, ama şimdi bunun öyle olmadığından emindi. O buradan gidecekti. New Orleans'taki teyzesiyle yaşamak için uzağa gidecekti. Teyzesi bir sanatçıydı, bundan pek hoşlanmamıştı Grace. Sanatçıların biraz çatlak olduğunu duymuştu.

Gideceğini düne kadar ona söylememişti. O da korkmuş olmalı, diye düşündü, şimdiyse korkan benim. Şimdi herkes o gittiği için, artık Grace ona sahip olmayacağı için ne kadar mutlu olacak, gülen yüzlerini şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

Açık sarı saçlarını gözlerinin önünden çekti. Ağaçların tepesini sallayan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Tepenin en üst noktasına ulaşmak üzereydi ve birden onun da diğer taraftan tırmanmakta olduğunu düşündü; tam zirvede karşılaşacaklardı.

Önsezisinin doğruluğundan öyle emin, baştan aşağı sıcak bastığını hissetti. Ağlamak istemiyordu, gülümsemek istiyordu. Fotoğrafa dokunmak için elini cebine soktu, getirmesini o istemişti. Kasabadan gelip geçmiş bir karnavalda adamın birinin çektiği basit bir şipşak fotoğraftı. Grace'e benzemiyordu bile.

Neredeyse oraya varmıştı ki daha fazla gitmek istemedi. Ona gerçekten hoşçakal demediği sürece onu kaybetmiş sayılmazdı. Onu beklemek için, yolun kenarında uzanan, akşam saatlerinin yumuşak çimlerine oturdu.

"Tek umudum," dedi ay ışığıyla bezeli karanlık göğe bakarak, "beni unutmaması. Sanırım bundan fazlasını umut etmeye hakkım yok."

Ateşteki Güve

Birinci Bölüm

Bütün öğleden sonra Em çelik karyolalı yatakta uzandı. Bacaklarının üzerine eski püskü bir yorgan çekmişti. Orada öylece uzanıyor ve sadece düşünüyordu. Hava soğuktu, Alabama için bile.

George ve çevreden gelen bütün diğer adamlar dışarıda yaşlı kaçık Saide Hopkins'i arıyorlardı. Hapishaneden kaçmıştı. Zavallı ihtiyar, diye düşündü Em, onu bütün o bataklıkları ve tarlaları koşarak geçerken hayal etti. Ne de tatlı bir kızdı; hep yanlış insanlarla takılmış olsa gerek. Adamakıllı delirdi.

Em küçük kulübesinin penceresinden dışarı baktı; gökyüzü kararmış, artık arduvaz grisiydi, tarlalar üzerlerindeki saban izleriyle donmuş gibiydi. Yorganı daha da kendine çekti. Burada kesinlikle yapayalnızdı, altı kilometre boyunca başka bir çiftlik yoktu, bir yanda tarlalar, diğer yanda bataklık ve orman. Bazı insanların sağır ya da kör doğması gibi, belki o da yalnız olmak üzere doğmuştu.

Küçük odada gözlerini gezdirdi, dört tarafındaki duvarlar üzerine doğru geliyordu. Sessizce oturdu, ucuz çalar saatin sesini dinledi, tik tak, tik tak.

Birden sırtında çok garip bir his duydu, korku ve dehşet dolu bir his. Kafa derisinde bir ürperti hissetti. Kör edici bir ışığın çakması gibi, bir anda birinin onu seyrettiğini fark etti, ona çok yakın duran ve onu soğuk, çok dikkatlice ve delice bakışlarla seyreden biri.

Bir süre hiç kıpırdamadan yatmaya devam etti, o kadar ki kendi kalp atışlarını duyabiliyordu ve saat içi boş bir ağaç kütüğüne inen balyoz gibi geliyordu kulağa. Em bunları hayal etmediğini biliyordu; hissettiği bu korkunun bir nedeni vardı; içgüdüsel olarak biliyordu bunu, öyle net ve canlı bir içgüdüydü ki bütün bedenini tıka basa dolduruyordu.

Yavaşça kalktı ve odaya baktı. Hiçbir şey görmedi; ama bir şeyin gözlerini dikip ona baktığını, onun her hareketini izlediğini hissediyordu.

Eline gelen ilk şeyi aldı; çıra niyetine kullandığı bir dalı. Sonra gözüpek bir tonla seslendi, "Kimsin? Ne istiyorsun?"

Ona sadece soğuk sessizlik cevap verdi. Odanın adamakıllı soğuğuna rağmen, vücudunu baştan aşağı ateş bastı, yanaklarının yandığını hissediyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," diye bağırdı delirmiş gibi. "Ne istiyorsun? Neden kendini göstermiyorsun? Çık dışarı, seni sinsi..."

Sonra bir ses duydu, yorgun ve korkmuş bir ses, tam arkasında.

"Benim, Em... Sadie, biliyorsun ya, Sadie Hopkins."

Em etrafında döndü. Tam karşısında duran kadın yarı çıplaktı; dağınık saçları, sıyrıklarla dolu ve morarmış yüzüne dökülmüştü. Bacaklarında baştan aşağı kan lekeleri vardı.

"Em," dedi kadın, "lütfen bana yardım et. Yorgunum ve karnım aç. Beni bir yerlere sakla. Beni yakalamalarına izin verme, lütfen yapma bunu. Beni linç edecekler, benim deli olduğumu düşünüyorlar. Ben deli değilim, bunu biliyorsun, Em. Lütfen, Em." Ağlıyordu.

Em cevap veremeyecek kadar afallamış, şok olmuştu. Sendeledi ve yatağın kenarına oturdu. "Burada ne işin var, Sadie? İçeri nasıl girdin?"

"Arka kapıdan girdim," diye cevap verdi meczup kadın.

"Bir yere saklanmam lazımdı. Bataklıkları geçip bu tarafa geliyorlar ve onu bulacaklar. Öyle olsun istemedim ben, öyle olsun istemedim, Em. Tanrı biliyor ki, öyle olsun istemedim."

Em boş gözlerle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Şu Henderson denilen çocuk," diye haykırdı Sadie. "Ormanda bana yetişti. Beni tutuyordu, elleriyle yakalamıştı ve diğerlerine bağırıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum, korkmuştum. Ona çelme taktım, sırtüstü yere düştü, ben de üzerine atladım ve büyük bir taşla kafasına vurdum. Ona vururken kendimi durduramadım sanırım. Tek istediğim onu yere yıkmaktı ama bir de baktım ki, AMAN TANRIM!"

Sadie sırtını kapıya yasladı, önce kıkırdadı, sonra da kahkahalar atmaya başladı. Hemen ardından oda onun histerik, çılgın kahkahalarıyla doldu. Akşamın karanlığı çökmüştü, kireçtaşı şömineden yayılan parlak alevler odanın etrafında tuhaf gölgeler oynatıyordu. Aklını kaçırmış kadının gözlerinin karanlığında dans eden gölgeler, öyle görünüyordu ki, onun histerisini çok daha çılgın bir cinnete dönüştürüyordu.

Em yatakta oturdu, korkmuş ve şaşkına dönmüştü, dehşeti ve hayreti gözlerinden okunuyordu. Sadie ve onun karanlık şeytani kahkahası tarafından hipnotize edilmişti.

"Ama benim kalmama izin vereceksin, değil mi, Em?" diye acı acı bağırdı kadın. Sonra Em'in gözlerinin içine baktı. Gülmeyi kesti. "Lütfen, Em," diye yalvardı. "Beni yakalamalarını istemiyorum. Ölmek istemiyorum, yaşamak istiyorum. Bana bunu onlar yaptı, beni bu hale onlar getirdi."

Sonra ateşe baktı. Gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Hemen sonra sordu, "Em, bugün bataklığın hangi tarafını aramayacaklar?"

Em kasıtlı olarak oturduğu yerde dikleşti, gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Yarına kadar Hawkins bölgesini aramaya-

caklar," dedi. Bu yalanı söyler söylemez, midesinde bir çökme hissetti; sanki binlerce yılın içinden geçerek yere düşüyor gibiydi.

"Hoşçakal, Em."

"Hoşçakal, Sadie."

Sadie ön kapıdan çıktı ve Em bataklığın kıyısına erişip, sonra bataklığın vahşi ormanları andıran karanlık derinliklerinin içinde kaybolana kadar onu seyretti.

İkinci Bölüm

Em yatağa yıkıldı ve ağlamaya başladı. Hummalı bir uykuya dalana kadar ağladı. Konuşan adamların sesine uyandı. Karanlık bahçeye baktı, George ve Hank Simmons ile Bony Yarber'ın eve doğru geldiğini gördü.

Hemen yataktan fırladı, ıslak bir bez alıp yüzünü sildi. Mutfaktaki lambayı yaktı ve adamlar geldiğinde oturmuş bir şeyler okuyordu.

"Selam, tatlım," dedi George, yanağına bir öpücük bırakarak. "Tanrım, yanıyorsun sen. İyi misin?"

Em kafasını salladı.

"Selam, Em," dedi diğer iki adam.

Onların selamına karşılık vermeye zahmet etmedi. Oturup okumaya devam etti. Hepsi de maşrapayla su içtiler.

"Oğlum, bunun tadı pek güzel ya," dedi George, "biraz daha sert bir şeyler mi içsek, ha, çocuklar?" Bony'yi dirseğiyle dürttü.

Birden Em elindeki dergiyi bıraktı. Dikkatlice gözlerini adamların üzerinde gezdirdi.

"Peki, siz..." sesi titriyordu biraz, "Sadie'yi buldunuz mu?"

"Evet," diye cevap verdi George, "Bataklığın Hawkins tarafında, oradaki çamurun içindeki girdapların birinde bulduk onu. Boğulmuştu, intihar etmiş, sanırım. Ama bunu konuşmayalım şimdi; çok feciydi. Öyle ki..."

Ama sözünü bitiremedi. Em masadan fırlayarak kalktı, lambayı devirdi ve yatak odasına koştu.

"Allah allah, kim bilir neye dertlendi acep?" dedi George.

Bataklıkta Dehşet

"Yemin ederim, Jep, ormana girip şu mahkûmu arayacaksan gerçekten, senin aklından zorun var."

Konuşan çocuk ufaktı, kestane rengi yüzü çillerle kaplıydı. Arkadaşına pek hevesle bakıyordu.

"Bana bak," dedi Jep. "Ne yaptığımı biliyorum ben ve senin ne tavsiyene ihtiyacım var, ne de bilmiş laflarına."

"Oğlum, sen kafayı yemişsin. Bu korkutucu ormanda bir mahkûmun peşine düştüğünü duysa annen ne der, düşünsene."

"Lemmie, senin lafına ihtiyacım yok benim, buraya kadar peşimden gelmeni falan da istemedim senden. Gidersen git. Pete ve ben devam edeceğiz ve o ihtiyar akbabayı bulacağız. Sonra ikimiz, ama bak, sadece ikimiz, aşağı gidip onu arayan kişilere nerede olduğunu söyleyeceğiz. Aynen böyle yapacağız, ha, değil mi, eski dostum Pete?" Yanında hızlı hızlı yürüyen, kahverengi renklerde bir köpeği okşadı.

Sessizce biraz daha ilerlediler. Lemmie adındaki çocuk ne yapacağına karar veremiyordu. Orman karanlık ve çok sessizdi. Ara ara bir kuş kanat çırpıyor ya da ağaçların içinden ötüveriyor, yürüdükleri patika dereye yaklaşınca suyun taşlar ve küçük şelalelerin üzerinden hızla geçişini duyuyorlardı. Evet, kesinlikle, çok sessizdi. Lemmie ormanın başladığı yere kadar tek başına geri yürüme fikrinden nefret ediyordu, ama Jep'le yürümeye devam etme fikrinden daha çok nefret ediyordu.

"Eee, Jep," dedi en sonunda, "ben galiba geri döneceğim. Daha fazla ileri gitmek istemediğime eminim, etrafımızda şu mahkûmun arkasına saklanacağı, sonracığıma üzerimize atla-

yarak canımıza okuyup bizi öldüreceği bu kadar ağaç ve çalı varken hele."

"Ay canım ya, hadi dön, seni koca hanım evladı. İnşallah ormanın içinde bir başına geri dönerken bulur seni."

"Görüşürüz madem, seni yarın okulda görürüm artık."

"Belki. Görüşürüz."

Jep, Lemmie'nin çalılıkların arasında gerisingeri koşmasını duyabiliyordu, ayakları korkak bir tavşan gibi acele ediyordu. "Bu kadar işte," diye düşündü, "korkak bir tavşan. Bebeğin teki şu Lemmie ya. Onu yanımızda getirmemeliydik, değil mi, Pete?"

Son cümleyi sesli olarak dile getirdi; açıklı koyulu kahverengi ihtiyar köpek, belki de sessizliğin birden kesilmesinden korkarak, ürkekçe kısa ve ivedi bir biçimde havladı.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Jep ara sıra duruyor ve oracıkta dikilip dikkatlice ormanın içini dinliyordu. Ama bir varlığın oralarda dolandığına dair en küçük bir ses duymadı, kendinden başka. Bazen ikisi, kocaman beyaz çiçeklerle bezeli büyük manolya ağaçlarının gölgesinde uzanan, yumuşak yeşil yosunun halı gibi kapladığı bir açıklığa geliyorlardı, ölüm kokuyordu buralar.

"Lemmie'yi dinlemeliydim belki de. Burası gerçekten de ürkütücüymüş." Ağaçların tepelerine göz gezdirdi, ara ara ufak bir mavilik görünüyordu. Ormanın bu tarafı çok karanlıktı, neredeyse gece gibiydi. Birden bir pırpır sesi duydu. Neredeyse duyar duymaz tanıdı onu; korkudan felç olmuş şekilde durdu öylece, o anda Pete'den kısa, korkutucu, küçük bir viyaklama duyuldu. Bu ses büyüyü bozdu. Jep arkasını döndü ve orada ikinci kez saldırmak üzere başını havaya dikmiş kocaman çıngıraklı bir yılan duruyordu. Jep olabildiğince uzağa sıçradı, ayağı takıldı ve dosdoğru yüzünün üstüne düştü. Aman Tanrım! Sonu gelmişti! Yılanın havada fırıl fırıl dönerek

ona doğru atıldığını görmeyi bekleyerek, gözlerini etrafını taramaya zorladı, nihayet gözleri odaklandığında etrafta hiçbir şey yoktu. Sonra çalıların içine doğru sürünen bir kuyruğun ucunu ve bir dizi çıngırak gördü.

Dakikalarca kımıldayamadı, yaşadığı şoktan dolayı afallamıştı, vücudu dehşetle uyuşmuştu. En sonunda dirseklerinin üstünde doğruldu ve Pete'e bakındı, ama Pete ortalıkta yoktu. Ayağa fırladı ve telaşla köpeği aramaya koyuldu. Onu bulduğunda, kızıl renkte bir su yoluna yuvarlanmış, kaskatı ve şişmiş şekilde dibinde ölü yatıyordu. Jep ağlamadı, ağlayamayacak kadar korkmuştu.

Şimdi ne yapacaktı? Nerede olduğunu bilmiyordu. Koşmaya ve ormanı çılgınlar gibi yararak ilerlemeye başladı, ama patikayı bulamadı. Ne yapsa boşunaydı. Kaybolmuştu. Sonra dereyi hatırladı, ama bu da işe yaramazdı. Dere bataklığın içinden, çamurun yürünemeyecek kadar derin olduğu yerlerden akıyordu; ayrıca yaz mevsiminde suyılanlarının istilasına uğramış olmalıydı. Karanlık çöküyordu, ağaçlar etrafına tuhaf gölgeler düşürmeye başlamıştı.

"O ihtiyar mahkûm burada nasıl duruyor ki?" diye düşündü. "Aman Tanrım, mahkûm! Onu tamamen unuttum. Buradan çıkmam lazım."

Koştu, koştu. Nihayet açıklık alanlardan birine geldi. Tam merkezde ay parlıyordu. Bir katedral gibi görünüyordu.

"Belki bir ağaca tırmanırsam" diye düşündü, "nerede olduğumu görebilir ve buradan nasıl çıkacağımı bulabilirim."

Civardaki en yüksek ağacı bulmak için etrafına bakındı. Köke yakın yerlerinde hiç dalı olmayan, budaksız bir çınardı bulduğu. Ama o iyi tırmanırdı. Belki başarabilirdi.

Kısa ama güçlü bacaklarıyla ağacın gövdesini kavradı ve kendini santim santim yukarı çekmeye başladı. Bir metre tırmanıyor, yarım metre aşağı kayıyordu. Başını kasılmış şekilde

geride tutup, yakalayabileceği en yakın dala baktı. Ona erişip yakaladı ve bacaklarını ağacın gövdesinden kurtarıp aşağı sallandırdı. Bir süre boşlukta salınarak düşeceğini düşündü. Sonra bacağını savurarak bir sonraki dala attı ve ata biner gibi oturdu, nefes nefese kalmıştı. Yerden gittikçe daha da uzaklaştı. En yukarı vardığında, başını ağacın tepesinden dışarı uzattı ve etrafa baktı, ama ağaçlardan başka bir şey göremedi, her yerde ağaçlar vardı. Ağacın en geniş ve sağlam dalına indi. Orada, yerden çok uzakta, kendini güvende hissetti. Geceyi ağacın tepesinde geçirebilirdi. Tabii uyanık kalırsa ve ağaçtan düşmezse. Ama çok yorgundu ve her şey etrafında dönüp duruyor gibi görünüyordu. Bir anlığına gözlerini kapadı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Birden uyku halinden çıktı ve kendini tokatladı.

Ortalık çok sessizdi, ne ateşböceklerini ne de kurbağaların gece serenadını duyabiliyordu. Hiçbir şey. Ortalık tamamen sessiz, korkutucu ve gizemliydi. O da nesiydi? Birden yerinden sıçradı, sesler duydu, yaklaşıyorlardı, neredeyse oradaydılar! Aşağı baktı, çalılıkların arasında hareket eden iki kişi gördü. Açıklığa doğru geliyorlardı. Şükürler olsun! Mahkûmun peşindekilerden ikisi olmalıydılar.

Ama sonra seslerden birini duydu, incecik bir ses, korkmuş, çığlık çığlığa, "Dur! Lütfen, lütfen bırak gideyim! Eve gitmek istiyorum!"

Jep bu sesi daha önce nerede duymuştu? Tabii ya, bu Lemmie'nin sesiydi.

Peki, Lemmie ormanın burasında ne yapıyordu? Eve gitmişti ya o. Onu yakalayan kimdi? Bu düşünceler Jep'in zihninde koşturup dururken, birden kafasına dank etti ve ne olduğunu anladı; kaçak mahkûm, Lemmie'yi yakalamıştı!

Derin ve tehditkâr bir ses rüzgâr gibi esti: "Kapa çeneni, seni piç kurusu!"

Lemmie'nin korku içinde ağlamasını duyabiliyordu. Sesleri artık gayet net duyuluyordu, öyle ki tam da ağacın altında gibiydiler. Jep korkuyla nefesini tuttu. Kalbinin atışlarını duyabiliyordu, ve düğüm düğüm olmuş mide kaslarının ağrıdığını hissediyordu.

"Otur şuraya, çocuk," diye buyurdu mahkûm, "ve kes şu kahrolası ağlamayı."

Jep, Lemmie'nin çaresizce yere yığıldığını ve yumuşak yosunlara yuvarlanarak, can havliyle ağlamasını bastırmaya çalıştığını görebiliyordu.

Mahkûm hâlâ ayakta duruyordu. İriyarı ve kaslı bir adamdı. Jep adamın saçını göremiyordu, kocaman hasır bir şapka takmıştı; mahkûmların birbirine zincirli şekilde çalışırken giydiği türdendi.

"Şimdi, söyle bakalım, çocuk," dedi Lemmie'yi iteleyerek, "peşimde kaç kişi var?"

Lemmie'den çıt çıkmadı.

"Bana cevap ver!"

"Bilmiyorum," dedi Lemmie zayıf bir sesle.

"Peki madem. Tamam. Bana şu ana kadar ormanın hangi taraflarını aradıklarını söyleyeceksin o zaman."

"Bilmiyorum."

"Kahrolasıca," deyip Lemmie'ye tokat attı mahkûm. Lemmie yeni bir ağlama nöbetine kapıldı.

"Ah, hayır ya, bu benim başıma geliyor olamaz," diye düşündü Jep. "Bunların hepsi bir rüya, bir kabus. Şimdi uyanacağım ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlayacağım."

Fiziksel bir çaba içinde bütün bunların bir kabus olduğunu ispatlamak için gözlerini kapadı, sonra geri açtı. Ama işte hâlâ oradaydılar, mahkûm ve Lemmie, kendi de buradaydı, ağacın tepesine tünemiş, nefes almaya bile korkar haldeydi. Keşke ağır bir şeyi olsaydı, mahkûmun kafasına atıp onu yere

serecek bir şey. Ama hiçbir şeyi yoktu. Mahkûm yeniden konuşmaya başlayınca düşüncelerine ara verdi.

"Hadi, çocuk, bütün gece burada kalacak değiliz. Ay bulutların ardına giriyor zaten, yağmur yağacak kesin." Ağaçların yüksek dallarının arasından gökyüzünü taradı.

Jep'in dehşetle kanı dondu, adam sanki direkt ona bakıyordu. Her an onu görebilirdi. Jep gözlerini kapadı. Saniyeler saatler gibi geçti. Nihayet tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, mahkûmun Lemmie'yi yerden kaldırmaya çalıştığını gördü. Şükürler olsun, onu görmemişti!

Mahkûm, Lemmie'yi, "Hadi, çocuk, okkalı bir tane indireceğim şimdi suratının ortasına," diye payladı.

Lemmie'yi yolun yarısına kadar patates çuvalı gibi tutup kaldırmıştı. Birden onu geri yere bıraktı. "Kes zırlamayı!" diye bağırdı ona. Sesinin tonu o kadar dehşet vericiydi ki, Lemmie susup ölü gibi kaskatı kesildi. Sonra bir şey oldu. Mahkûm ağacın altında ayakta durup dikkatlice ormanı dinledi.

Jep de duydu. Çalıların arasından bir şey geliyordu. Kırılan ince dalların ve ufalanan çalıların sesi duyuluyordu. Jep durduğu yerden onun ne olduğunu görebiliyordu. On tane adam açıklığın etrafından çemberi daraltarak geliyorlardı. Ama mahkûm sadece sesi duyabiliyordu. Gelenin ne olduğundan emin değildi, panikledi.

Lemmie bağırdı, "Buradayız! Burada, tam bura..." Ama mahkûm onu yakaladı ve Lemmie'nin yüzünü sinsice toprağa bastırdı. Küçük bedeni kıvranıyor, tekmeler atıyordu ama sonra birden gevşedi ve hareketsizce yerde kaldı. Jep mahkûmun elini oğlanın kafasından çektiğini gördü. Lemmie'de bir tuhaflık vardı. Sonra aniden ne olduğunu anladı, o an fark etti; Lemmie ölmüştü!

Adamlar artık gölge gibi süzülmekten vazgeçmişlerdi, öfkeli bir şekilde çalıları yararak geldiler. Mahkûm tuzağa

düştüğünü anladı; sırtını Jep'in ağacına yaslayıp ağlamaya başladı.

Ve sonra her şey sona erdi. Jep aşağı seslendi, adamlar onu yakalamak için kollarını açtılar. Aşağı atladı ve hiç zarar görmeden, bir adamın kollarına indi.

Mahkûm kelepçelenmiş ve ağlıyordu. "Kahrolası çocuk! Hepsi onun yüzünden!"

Jep, Lemmie'ye baktı. Adamlardan biri yanında diz çökmüştü. Jep adamın dönüp yanındaki diğer bir adama, "Evet, ölmüş," dediğini duydu.

Jep o zaman gülmeye başladı; delirmiş gibi kahkaha atıyordu, yanaklarından aşağı sıcak tuzlu gözyaşları iniyordu.

Tanıdık Bir Yabancı

"Beulah," dedi Nannie, "gitmeden gel de yastıklarımı düzelt, bu sallanan koltuk aşırı rahatsız."

"Tamam, hanımım, geliyorum hemen."

Nannie derin bir iç çekti. Gazeteyi aldı ve sosyete sayfalarını karıştırdı, ya da sadece ahali sayfaları demeli, çünkü Collinsville'de gerçek bir sosyeteden bahsetmek zordu.

"Bakalım, bakalım," dedi, kibirli burnunun üzerindeki kemik çerçeveli gözlüklerini düzelterek. "'Bay ve Bayan Yancey Bates akrabalarını ziyaret etmek için Mobile'e gittiler.' Bunda ne var ki, insanlar her zaman birbirlerini ziyaret ederler" diye düşündü biraz yüksek sesle. Bakışlarını vefat ilanlarına indirdi, bunları okumak ona hep gaddarca bir keyif verirdi. Hayatı boyunca tanıdığı herkes, birlikte büyüdüğü adamlar ve kadınlar, hepsi günden güne ölüyordu. Onlar mezarlarında soğuk ve kıpırtısız yatarken, o hâlâ hayatta olduğu için kendiyle gurur duyuyordu.

Beulah odaya girdi. Bayan Nannie'nin gazete okuduğu sallanan koltuğa geldi. Yaşlı kadının arkasından sırtındaki yastıkları aldı, kabarttı ve tekrar hanımının arkasına, rahat olacağı şekilde yerleştirdi.

"Böyle daha iyi, Beulah. Biliyorsun her yıl bu zamanlarda romatizmam tutuyor. Çok acı veriyor, kendimi çok çaresiz hissediyorum, evet, kesinlikle, çok çaresiz."

Beulah anlayışlı bir şekilde onaylayarak başını salladı.

"Aynen, hanımım, bilmem mi. Bir amcam vardı, az kaldı ölüyordu o acıdan."

"Gazetede ne gördüm biliyor musun, Beulah, yaşlı Will Larson ölmüş. Garip, kimse bu yüzden beni arayıp bir şey demedi. Arkadaşımdı, biliyorsun ya, çok iyi arkadaşımdı." Muzipçe başını salladı, elbette, onun gizli hayranlarından biri olduğunu ima edercesine...

"Yani," dedi Beulah, duvara yaslı duran büyük sarkaçlı saate bakarak, "Ben en iyisi doktora gidivereyim de, sizin ilaçlarınızı alayım. Bir yere kıpırdamayın, bir koşu gidip geleceğim."

Kapıdan çıkıp kayboldu ve beş dakika sonra Nannie ön kapının çarpma sesini duydu. Bir kez daha gazeteye göz gezdirdi. İlgisini başyazıya vermeye çalıştı, planlanan yeni mobilya fabrikasıyla ilgili makaleyi okumayı denedi ama her seferinde karşı konulamaz, çekici bir güçle vefat ilanlarına geri döndü. Hepsini iki ya da üç defa en baştan okudu. Evet, hepsini tanıyordu.

Şöminenin içinde yanan parlak kırmızı ve mavi alevlere baktı. Bu şömineye şimdiye kadar kaç kere bakmıştı? Kaç soğuk kış sabahı parlak renklerdeki yamalı yorganının altından çıkmış, buz gibi zeminde zıplayarak gelip zar zor ateş yakmıştı burada? Binlerce kez! Semtin anacaddesindeki bu evde yaşadı hep, tıpkı babası ve ondan önce de onun babası gibi. Ataları buraya ilk yerleşenlerdendi, mirasıyla gurur duyuyordu. Ama hepsi geride kalmıştı, annesi ve babası ölmüştü, yaşlı arkadaşları da göçüp gidiyordu, yavaş yavaş ve neredeyse kimseler fark etmeden. Kimse bir hanedanın bu şekilde geçip gideceğini düşünemezdi, güney aristokrasisini temsil eden bir hanedanın; bu yerleşim yerini, bu köyü ve şehri. Gecenin içinde göçüp gidiyorlardı, yaşamlarının küçük alevleri o tuhaf, görünmez güç tarafından söndürülüyordu.

Gazeteyi kucağından itti ve gözlerini kapadı. Sıcaklık ve odanın havasızlığı uykusunu getirdi. Neredeyse uykuya dalacaktı ki, sarkaçlı saat zamanı haber vererek onu uyandırdı. Bir, iki, üç, dört...

Yukarı baktı, biraz afallamış görünüyordu, odanın içinde kendi varlığından başka bir varlık sezdi. Gözlüklerine uzandı ve hemen gözüne takıverip bakışlarını odada gezdirdi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Oda inanılmaz şekilde sessizdi, yoldan geçen arabaların sesi dahi yok gibiydi.

Nihayet gözlerini odakladığında, onu gördü. Adam tam karşısında ayakta duruyordu. Bir an soluğu kesildi.

"Aha, sizsiniz, " dedi.

"Beni tanıyorsunuz yani?" dedi genç adam.

"Yüzünüz tanıdık geliyor." Sesi sakindi, sadece şaşırmıştı.

"Hiç şaşırmadım," dedi adam etkileyici bir tonda. "Sizi iyi tanıyorum. Siz henüz küçük bir kızken sizi gördüğümü hatırlıyorum, çok tatlı bir çocuktunuz. Annenizi ziyarete geldiğim zamanı hatırlamıyor musunuz?"

Nannie ona sertçe baktı. "Hayır, hatırlamıyorum, siz annemi bilemezsiniz ki; çok gençsiniz. Ben yaşlı bir kadınım, siz daha doğmadan önce öldü annem."

"Yo, hayır, hayır. Gayet iyi hatırlıyorum annenizi. Çok makul bir kadındı. Siz de bir şekilde ona benziyorsunuz. Burnunuz, gözleriniz, ve beyaz saçlarınız da aynı. Kesinlikle gözden kaçmıyor, kesinlikle!" Adam ona yukarıdan baktı. Gözleri kapkaraydı, dudaklarıysa kıpkırmızı, sanki ruj sürmüştü. Yaşlı kadına çekici göründü, ona doğru çekildiğini hissetti.

"Sizi şimdi hatırlıyorum. Evet, tabii ya, küçük bir kızdım. Ama sizi hatırlıyorum, bir gece geç saatte gelip beni uyandırdınız, o gece..." Birden nefesi kesildi, gözlerinden onu tanıdığını belli eden bir ışıltı ve korku geçti, "annemin öldüğü gece."

"Doğru, sevgili hanımefendi, ama sizin epey sağlam bir hafızanız varmış, hele de bu yaşta biri için!" dedi, son birkaç kelimeyi söylerken bilerek ses tonunu değiştirdi. "Ama o zamandan beri beni defalarca gördüğünüzü hatırlayacaksınız. Babanızın öldüğü gece de ve sonra sayısız kereler. Evet, tabii

ya, sizi defalarca gördüm, siz de beni, ama sadece şimdi, sadece şu anda tanımış olmalısınız. Oysa daha geçen gece eski bir arkadaşınızla, Will Larson'la konuşuyordum."

Nannie'nin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu, gözleri için için yanıyordu sanki, gözlerini adamın gözlerinden ayıramıyordu. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu, ona dokunmadığı sürece kendini güvende hissediyordu. Boşlukta yankılanan bir sesle konuştu Nannie:

"O zaman siz..."

"Gelin bakalım," diye sözünü kesti yabancı. "Benim tatlı hanımefendim, boş yere laf kalabalığı yapmayalım. Kötü bir şey olmayacak, ki aslında bilakis hoş bir his."

Nannie sandalyenin kolçaklarını sımsıkı kavradı ve hararetli bir şekilde sallanmaya başladı. "Uzak durun benden," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Uzak durun benden, dokunmayın bana, hayır, şimdi değil, hayata veda etmeden önce gördüğüm göreceğim bu kadar mıydı yani, bu haksızlık, uzak durun, lütfen!"

"Ah," diye güldü şık genç adam, "Hanımefendi, hintyağı içmek üzere olan bir çocuk gibi davranıyorsunuz. Sizi temin ederim şu kadar olsun nahoş bir şey değil bu. Şimdi, hadi gelin, yaklaşın, yaklaşın, sizi alnınızdan öpmeme izin verin, kesinlikle canınız acımayacak, kendinizi çok sakin ve rahatlamış hissedeceksiniz, sadece uykuya dalar gibi."

Nannie kendini koltukta olabildiğince geriye itti. Adamın kırmızı dudakları gittikçe yaklaşıyordu. Çığlık atmak istedi ama nefes dahi alamadı. Böyle olacağını hiç düşünmemişti. Gövdesiyle koltuğun en uzak köşelerine kaçtı ve yastıklardan birini sıkıca yüzüne bastırdı. Adamsa güçlüydü, Nannie onun yastığı çekip almaya çalıştığını hissediyordu. Yüzü, büzülmüş dudakları ve şehvet dolu gözleriyle adam sanki tuhaf bir âşıkmış gibi görünüyordu.

Kapının çarptığını duydu Nannie. Elinden geldiğince yüksek sesle çığlık attı. "Beulah, Beulah, Beulah!" Koşan ayak seslerini duydu. Yastığı yüzünden çekti. Siyahi kadının kara yüzü yukarıdan ona bakıyordu.

"Neyiniz var, Bayan Nannie? Bir şey mi oldu? Doktoru arayayım mı?"

"Nerede o?"

"Kim, Bayan Nannie? Neyden bahsediyorsunuz?"

"O buradaydı, onu gördüm, benim peşimdeydi, ah, Beulah, ne diyorum sana, buradaydı işte."

"Ah Bayan Nannie, siz yine kabus görüyordunuz."

Nannie'nin gözlerindeki histerik mor parıltı söndü, bakışlarını tedirgin Beulah'tan uzaklaştırdı. Şöminenin içindeki ateş yavaş yavaş ölüyordu, son alevler edalı bir şekilde dans ediyordu.

"Kabus mu? Bu sefer de mi? Emin değilim."

Louise

Ethel kapıyı gizlice açtı ve karanlık koridorda bir aşağı bir yukarı bakındı. Kimsecikler yoktu, kapıyı kapatırken rahat bir nefes aldı. Bir konuyu halletmişti ve keşfettiği tek şey Louise'in mektuplarını ya saklamadığı ya da yaktığıydı. Herkes aşağıda akşam yemeğinde olmalı, diye düşündü; migrenimin tuttuğunu söylerim.

Merdivenlerden sessizce aşağı süzüldü ve hızlıca büyük salondan geçti, sonra terastan da geçerek yemek salonuna vardı. Salon kızların konuşup gülüşme sesleriyle doluydu. Dikkat çekmeden, Bayan Burke'ün Genç Hanımlar Akademisi'nin epey gösterişli yemek salonundaki dördüncü masada oturan Madam'ın yanındaki yerini aldı.

Madam'ın sorgulayan gözlerine cevaben, yalan söyledi, "Çok fena bir baş ağrım var, dinlenmek için uzanmıştım, sanırım uyuyakalmışım; akşam yemeği zilini duymadım." Bayan Burke'ün bütün öğrencilerinin edinmesini çok arzuladığı o aksan ve mükemmel ifadeyle konuştu. Bayan Burke, Ethel'in tüm öğrencilerinin ulaşmasını umut ettiği her şeyin somut örneği olduğunu düşünüyordu. Köklü bir aileye, bir servete ve kesinlikle müthiş bir zekâya sahip on yedi yaşında genç bir hanım. Akademi'deki kızların çoğunluğu ise Ethel'in daha ziyade aptal olduğunu düşünüyordu; en azından hayat konusunda. Ethel ise pek rağbet görmeyişini, muhteşem güzellikte bir Fransız kızı olan Louise Semon'a bağlıyordu.

Louise ekseriyetle Akademi'nin Ana Kraliçesi olarak biliniyordu. Kızlar ona tapıyor, öğretmenlerse hem zekâsı hem de

akıl almaz güzelliği yüzünden onu kıskanarak takdir ediyorlardı. Uzun boylu bir kızdı, bedeni müthiş şekilde orantılıydı, esmer tenliydi. Kuzguni saçları yüzünü çevreliyor, hacimli ve dalgalı biçimde omuzlarına iniyordu; belli bir ışık altında mavimsi bir hale yayıyordu. Gözleri, bir keresinde dördüncü masada oturan Madam'ın da beğenisini büyük bir sevinç nidasıyla ifade ettiği üzere, gece gibi kapkaraydı. Kız herkes tarafından çok seviliyordu; Ethel ve galiba bir de kızın okuldaki etkisine her nedense belli belirsiz gönül koyan Bayan Burke hariç herkes. Bayan Burke bunun okul ve kızın kendisi için iyi bir şey olmadığını hissediyordu. Kızın Fransa'daki Petite Ecole'den ve İsviçre'deki Mantone Academy'den harika referans mektupları vardı. Bayan Burke kızın ne annesiyle ne de babasıyla tanışmıştı, ikisi de Cenevre'deki köşklerinde yaşıyorlardı. Tüm işlemler Bay Nicoll adında biri üzerinden yapılmıştı, bu adam Louise'in Amerikalı velisiydi, Bayan Burke her yıl okul çekini ondan alıyordu. Louise güz döneminin açılışında gelmişti ve beş ay içinde Akademi'yi avcunun içine almıştı.

Ethel, Semon'u küçümsüyordu; ki dedikodulara göre kendisi bir Fransız Kontu ile Korsikalı zengin bir ailenin varisi bir kadının kızıydı. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu; görünüşünden, popülerliğinden, kişiliği ve tarzının her türlü ayrıntısından. Ethel bunun nedenini bilmiyordu, sadece kıskandığı için –ki büyük bir kısmı elbette bundandı– ya da Louise'in ona gizlice güldüğünü düşünmesi veya Louise'in sanki Ethel yokmuş gibi davranması da değildi sebebi; başka bir şeydi. Ethel, Louise ile ilgili kimsenin hayal dahi edemeyeceği bir şeyden şüpheleniyordu ve bu konuda haklı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Bakalım o vakit Louise hâlâ bu kadar harika görünecek miydi? Bu öğleden sonra onun odasında bir şey bulamamıştı, bir mektup bile, hiçbir şey. Yine de Ethel yemek salonunun diğer tarafında oturmuş, gamsız bir şekilde gülüp konuşan

ilgi odağı Louise'e gülümseyerek baktı; çünkü o akşam Bayan Burke ile küçük bir görüşme yapmayı planlıyordu.

II

Bayan Burke'ün dairesinin karşılama salonundaki saat sekizi vurduğunda Ethel gergin bir şekilde ayakta bekliyordu. İçeriyi soluk bir ışık aydınlatıyordu, ışık karanlık köşelere erişmiyordu, odanın soğuk, Victoria tarzı bir havası vardı. Ethel pencerenin önünde bekliyor, yılın ilk karını seyrediyordu, çıplak ağaçların beyaz örtüsünü, yeryüzünü kaplayan tozlu gümüşi pelerini. "Bununla ilgili bir şiir yazmalıyım bir ara; 'İlk Kar', Ethel Pendleton." Belli belirsiz gülümsedi, goblen minderli koyu renk bir sandalyeye oturdu.

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve Bayan Burke'ün şahsi oturma odasından Mildred Barnett çıktı.

"İyi geceler, Bayan Burke ve yardımınız için çok teşekkür ederim."

Ethel gölgelerden uzaklaştı ve salonu boydan boya hızlıca geçti. Bayan Burke'ün oturma odasının kapısında durdu, derin bir nefes aldı; ne diyeceğini biliyordu, ki zaten Bayan Burke şüphelendiği şeyi biliyor olmalıydı; bu okulun iyiliği içindi, yoksa başka bir şeyden değil. Ama Ethel yalan söylediğini biliyordu, hatta kendine bile. Kapıyı hafifçe tıklattı ve Bayan Burke'ün yüksek sesini duyana kadar bekledi.

"İçeri gelin, lütfen."

Bayan Burke şöminesinin önünde oturuyor, küçük bir porselen fincandan çay içiyordu. Odada başka ışık yoktu, Ethel, Bayan Burke'ün ayağının dibindeki yumuşak mindere otururken, bunun ilginç bir şekilde bir noel kartının üzerindeki huzurlu hoş bir resme benzediğini düşündü.

"Uğraman ne kadar hoş, Ethel, tatlım. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ethel neredeyse gülecekti; bu hem çok komik hem de ironikti. On beş dakika sonra bu yaşlı, sakin kadın epey sarsılmış olacaktı.

"Bayan Burke, dikkatimi çeken bir şey oldu, öyle ki derhal ilgilenmeniz gerekiyor." Sözlerini dikkatle seçiyor ve kelimeleri öyle kusursuz bir tarzla vurguluyordu ki, Bayan Burke kesinlikle doğru ve kibar olduğunu hissetsin. "Konu Louise Semon ile alakalı. Bir aile ahbabımız, bir doktor, beni buradayken aradı ve..."

Bayan Burke küçük fincanını elinden bıraktı ve Ethel'in anlattıklarını şaşkınlıkla dinledi. Heybetli yüzü kızardı. Hikâyenin bir yerinde haykırdı, "Ama, Ethel, bu gerçek olamaz... Bütün işlemleri dürüstlüğü su götürmez biri üzerinden yürüttüm, Bay Nicoll diye biri, böyle bir şeye asla izin vermeyeceğimizi biliyor olmalı, bu rezil bir şey!"

"Doğru olduğunu biliyorum," diye haykırdı Ethel, ona inanmayışına öfkelenerek. "Yemin ederim! Bay Nicoll dediğiniz kişiyi yarın arayın, ona sorun, ona duruma tolerans gösterilemeyeceğini ve bunun okulunuzun durumunu tehlikeye attığını söyleyin, ben haklıysam tabii. Ki biliyorum, öyleyim. Yo yo, sadece Bay Nicoll'e de bel bağlamayın. Kuşkusuz, bu konuda birtakım otoriteler...?"

Bayan Burke başını salladı. Gittikçe duyduklarına daha çok inanıyordu ve her geçen an daha da şaşırıyordu. Odada sadece Ethel'in sesi ve yanan ateşin yumuşak mırıltısı vardı; bir de pencerenin dışında fısıldayan, yağan karın yumuşak varlığı.

III

Ethel odasına vardığında koridorda soluk tek bir ışık vardı. Işıkları kapatma zili çalalı bir saati geçmişti. Karanlıkta soyunmak zorunda kalacaktı. Odaya girdiği an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Odada yalnız olmadığını biliyordu.

Korkulu bir fısıltıyla, "Kim var orada?" dedi. Ani bir dehşet duygusuyla, "Bu, Louise. Bir şekilde öğrendi, biliyor, ve bu yüzden buraya geldi" diye düşündü.

Sonra, çarpan kalbinin sesinin beraberinde yumuşak bir ipek sesi duydu ve bir el sıkıca kolunu tuttu.

"Benim... Mildred."

"Mildred Barnett?"

"Evet, seni durdurmaya geldim!"

Ethel gülmeye yeltendi ama bir noktada durdu, onun yerine öksürdü. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok, en ufak bir fikrim bile yok. Hangi konuda durdurmak?" Ama sesindeki sahteliği hissetti ve korktu.

Mildred onu sarstı. "Ne demek istediğimi biliyorsun! Bugün Bayan Burke'ü gördün, sizi dinledim. Belki bu en onurlu davranış değildi ama iyi ki de dinlemişim, böylece bu akşam söylediğin yalandan kurtulması için Louise'e yardım edebileceğim."

Ethel ithamcısının kolunu itmeye çalıştı. "Bırak! Canımı yakıyorsun!"

"Sözlerin doğru muydu, yalan mıydı?" Mildred'ın sesi öfkeden çatallandı.

"Hayır, hayır, doğruyu söyledim, yemin ederim. Bayan Burke öğrenecektir zaten doğru değilse, o zaman göreceksin. O zaman küçük Bayan Semon'un o kadar da harika olmadığını göreceksin!"

Mildred, Ethel'in kolunu bıraktı. "Bana bak, bu doğru da olsa yalan da olsa benim için şu kadar fark etmez, sen o kızın tırnağı bile olamazsın." Bir an durdu ve kelimelerini dikkatle seçti. "Beni iyi dinle, Bayan Burke'e gidip yalan söylediğini anlat, yoksa başına geleceklerden ben sorumlu olmayacağım, Ethel Pendleton. Ateşle oynuyorsun!"

Bunları söylerken kapıyı açtı ve çarparak kapattı.

Ethel korkutucu karanlığın içinde titreyerek durdu bir süre. Louise yüzünden değil, umurunda değildi o, diğerleri yüzündendi. Mildred muhtemelen onlara anlatacaktı ve birden gözyaşlarını tutamayacağını hissetti.

IV

Bayan Burke, oturma odasındaki kanepede uzanıyordu, başını kocaman pembe renkte ipek bir yastığa yaslamıştı. Ellerini sımsıkı gözlerine bastırmış, gergin sinirlerini kemiren berbat baş ağrısını kovmaya çalışıyordu.

Bayan Burke birden irkildi, ya Ethel onun yerine öğrencilere anlatsaydı ve onlar da anne babalarına anlatsaydı neler olurdu diye düşündü. Evet, Ethel tebrik edilmeliydi.

Ethel müdirenin hususi krallığına girdi, karşılama salonundaki saat beşi vuruyordu. Çelimsiz kış güneşi yok olmuştu, ocak ayının gri alacakaranlığı sıkı sıkı örtülü perdelerin arasından zayıfça içeri süzülüyordu. Bayan Burke'ün duygusal olarak kötü durumda olduğunu görebiliyordu.

"İyi akşamlar, tatlım." Bayan Burke'ün sesi yorgun ve gergindi.

"Beni görmek istemişsiniz." Ethel, olabildiğince masum görünmeye çalışıyordu.

Bayan Burke sıkıntısını belli edecek bir ifadeye büründü.

"Direkt konuya girelim. Sen haklıydın. Bay Nicoll'ü aradım ve kızın anne babasıyla ilgili eksiksiz bir rapor talep ettim. Annesi Amerikalı bir zenci, Batı yakasından bir melez daha doğrusu. Paris'te çok başarılı bir dansçıyken, Alexis Semon adında zengin ve soylu bir Fransız'la evlenmiş. Yani Louise, senin şüphelendiğin üzere, bir siyahi. Teknik olarak, sarırım, *quadroon** deniyor. Pek yazık. Ama doğal olarak böyle bir duruma tolerans gösteremeyiz, diye açıkladım Bay Nicoll'e. Ona okuldan derhal uzaklaştırılacağını söyledim. Onu bu gece arayacak. Doğal olarak, Louise'le görüştüm ve durumu mümkün olduğunca kibar bir şekilde açıkladım; aman canım bunlara girmeye gerek yok."

İyi niyet görmeyi bekleyerek Ethel'e baktı, ama tek gördüğü genç bir kızın ince dudakları küçümseyici ve muzaffer bir gülümsemeyle gerilmiş suratıydı. Bayan Burke birden bu kıskanç kızın ellerinde oyuncak olduğunu anladı. Beklenmedik bir şekilde, "Beni yalnız bırak, lütfen," dedi.

Ethel gittikten sonra Bayan Burke koltukta uzanıp, korkunç bir netlikle, Louise'in kendini savunmak için söylediklerini hatırladı. Ne fark etti ki şimdi? Hem bir siyahi gibi görünmüyordu. Diğer kızların herhangi biri kadar zeki ve alımlıydı, hatta çoğundan daha eğitimliydi. Burada mutluydu, Amerika demokratik bir ülke değil miydi hem?

Bayan Burke yapması gerekeni yaptığı düşüncesiyle kendini sakinleştirmeye çalıştı, her şeyden önce onun okulu pek revaçtaydı. Kızı kabul etmesi için kandırılmıştı. Ama içinden bir ses inatla ona hatalı olduğunu, Louise'in ise haklı olduğunu söylüyordu!

* Dörtte bir siyahi. (ç.n.)

V

Saat dokuz olmuştu, Ethel yatağında uzanmış tavana bakıyor ve hiçbir şey düşünmemeye veya duymamaya çalışıyordu. Uykuya dalmak ve unutmak istiyordu.

Birden kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Sonra kapı açıldı, karşısında Louise Semon duruyordu.

Ethel gözlerini sımsıkı kapadı, buna dayanamazdı.

"Ne istiyorsun?" Tavana doğru konuştu, yüzünü ona çevirmedi.

Güzel kız yatağın kenarında dikilmiş, bakışlarını yukarıdan Ethel'in yüzüne dikmişti. Ethel üzerindeki o koyu renk gözleri hissediyor ve ağlamaktan şişmiş olduklarını biliyordu.

"Bana neden bunu yaptığını sormaya geldim. Benden bu kadar mı hoşlanmıyorsun?"

"Senden nefret ediyorum."

"Neden?" Louise ağırbaşlı bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum. Lütfen git, beni yalnız bırak."

Lousie'in kapıyı açtığını duydu. "Ethel, sen garip bir kızsın. Ne yazık ki anlayamıyorum..." Ve kapı kapandı.

Birkaç dakika sonra Ethel, yolda bir otomobilin sesini duydu. Pencereye gidip dışarı baktı. Siyah bir limuzin taş kapıdan geçerek okul arazisini terk ediyordu. Arkasını döndüğünde, Mildred Barnett'in yüzüyle karşı karşıya kaldı.

"Ya, Ethel, sen hem kazandın hem kaybettin, aynı anda. Sana ateşle oynadığını söylemiştim. Evet, Ethel, açıkçası belli bir tarzda çok başarılı bir performans sergiledin, alkış ister misin?"

Bu, Jamie İçin

Neredeyse her sabah, pazar günleri hariç, Bayan Julie, Teddy'yi oynaması için parka götürürdü. Teddy bu günlük gezintileri severdi. Bisikletini ya da oynayacak bir şeyleri yanında götürüp kendini eğlendirir, bu sırada Bayan Julie ondan kurtulmaktan memnun, diğer dadılarla dedikodu yapar ve park bekçileriyle flört ederdi. Teddy parkı en çok sabahları, güneşin henüz ılık olduğu ve suyun süs havuzundan kristal tanecikler halinde püskürdüğü saatlerde severdi.

"Sanki altın gibi görünüyor, değil mi, Bayan Julie?" diye sorardı bembeyaz giyinmiş, özenle makyajını yapmış dadısına.

"Keşke öyle olsaydı!" diye homurdanırdı Bayan Julie.

Teddy'nin, Jamie'nin annesiyle karşılaştığı günün evvelsi gecesi yağmur yağmıştı, park ferah ve yeşil görünüyordu. Eylül ayının sonuna doğru olmasına rağmen, daha çok bir ilkbahar sabahı gibiydi. Teddy parkın taş döşeli yollarında delişmen bir coşkuyla koşturdu. Bir Kızılderili, bir dedektif, bir soyguncu baron, bir masal prensi, bir melek oldu, çalıların arasında hırsızlardan kaçtı, en önemlisi de mutluydu ve kendi kendine geçirebileceği tam iki saati vardı.

Kadını gördüğünde kovboy kementiyle oynuyordu. Kadın yolun diğer ucundan geldi ve boş banklardan birine oturdu. Teddy'nin dikkatini ilk çeken onun yanındaki köpek oldu. Köpekleri severdi, bir köpeği olsun diye deliriyordu, ama babası hayır demişti, bir köpek yavrusunu evcilleştirmek zorunda kalmak istemiyordu ve yetişkin bir köpek almak da aynı şey

olmazdı. Kadının köpeği tam da onun hep istediği köpekti. Tel tüylü tilki teriyeri cinsindendi ve neredeyse yavruydu.

Yavaşça oraya yürüdü, biraz utanmıştı, köpeğin başını okşadı.

"Aferin oğluma." "Uslu çocuk." Filmlerde ve Bayan Julie'nin ona okuduğu macera hikâyelerinde aynen böyle diyorlardı.

Kadın ona baktı. Teddy onun annesi yaşlarda olduğunu düşündü, ama annesinin böyle güzel saçları yoktu. Sanki altın gibilerdi, dalgalı ve yumuşak görünüyorlardı.

"Çok güzel bir köpek. Keşke benim de böyle bir tane olsa."

Kadın gülümsedi, o zaman onun çok güzel olduğunu düşündü Teddy. "Benim değil," dedi kadın. "Benim küçük oğlumun." Sesi de çok tatlıydı.

Birden Teddy'nin gözleri ışıldadı. "Benim gibi küçük bir oğlunuz mu var?"

"Senden birazcık daha büyük. Dokuz yaşında."

Teddy hevesle atıldı, "Ben sekiz yaşındayım, yani neredeyse." Daha küçük görünüyordu. Yaşına göre ufak ve çok esmerdi. Güzel bir çocuk değildi, ama dostane bir yüzü ve insana kendini sevdiren bir tarzı vardı.

"Oğlunuzun adı ne?"

"Jamie, Jamie." Adını söylerken mutlu görünüyordu kadın.

Teddy onun yanına banka oturdu. Köpek hâlâ oyunbazlık yapıyor, Teddy'nin üzerine atlamaya, bacaklarını eşelemeye devam ediyordu.

"Otur, Frisky," diye buyurdu kadın.

"İsmi bu mu?" diye sordu Teddy. "Çok şirin bir isim. Ne tatlı köpek. Keşke benim de bir köpeğim olsa, o zaman onu her gün parka getirebilirdim ve sonra geceleri benim odamda oturabilirdi ve Bayan Julie yerine onunla konuşurdum, çünkü Frisky ne hakkında konuştuğuma bakmazdı... değil mi?"

Kadın büyük bir kahkaha attı, bir şekilde üzgün bir kahkahaydı bu. "Jamie'nin Frisky'ye bu kadar delirmesinin sebebi bu sanıyorum."

Teddy köpeği kucaklayıp, bacaklarına bastırdı.

"Jamie onunla parkta koşuyor mu, Kızılderilicilik ya da bunun gibi şeyler oynuyor mu onunla?"

Kadın gülümsemeyi bıraktı. Bakışlarını küçük göle çevirdi. Bir anlığına ona öfkelendiğini düşündü Teddy.

"Hayır," diye yanıtladı kadın, "hayır, Frisky'le koşmuyor. Onunla sadece yerde oynuyor, dışarı çıkamıyor. Bu yüzden Frisky'yi yürüyüşe ben çıkarıyorum. Jamie parka hiç gelmedi... o hasta."

"Ah, bilmiyordum," dedi Teddy, birden Bayan Jamie'nin yoldan onlara doğru geldiğini gördü; kendisini yabancılarla konuşurken görürse kızacağını biliyordu.

"Benden selam söyleyin Jamie'ye. Benim şimdi gitmem lazım, belki yarın da burada olursunuz, ha?"

Kadın gülümsedi, bir kez daha onun ne kadar güzel ve tatlı olduğunu düşündü Teddy. O sırada güvercinleri besleyen Bayan Julie'nin yanına doğru koşturdu. Geriye dönüp baktı ve seslendi, "Hoşçakal, Frisky." Kadının dalgalı saçları güneşte parıldıyordu.

II

O akşam kadını ve küçük oğlu Jamie'yi düşünüp durdu. Dışarı çıkamadığına göre çok hasta olmalıydı. Teddy yatağında yattığı sırada gözünün önüne sürekli Frisky geliyordu. Kadının yarın da orada olmasını umdu.

Sabah Bayan Julie onu sarsarak ve sert bir seslenişle uyandırdı. "Hadi bakalım, tembel tavuk! Derhal kalk, yoksa parka gidemezsin."

Teddy ivedilikle yataktan fırladı ve pencereye koştu. Hava hafif ve serindi, sabahın erken saatlerinin tazeliğiyle doluydu. Bugün park çok güzel olacaktı!

"Oley! Oley!" diye bağırdı ve çılgınlar gibi banyoya koştu.

"İçine ne kaçtı ki bu çocuğun acep," dedi Bayan Julie, hayretler içerisinde hızla gözden kaybolan Teddy'nin arkasından bakarken.

Parka vardıklarında, Teddy diğer iki dadıyla duran Bayan Julie'nin yanından süzülerek uzaklaştı. Parkın kıvrılarak giden uzun yolları neredeyse bomboştu. Kendini tamamen özgür ve yalnız hissetti. Bir grup çalının arasına dalıp gölün oradan çıktı ve tam karşısında kadınla köpeği gördü.

Köpek Teddy'ye havlayınca kadın başını kaldırıp baktı.

"Merhaba, Teddy," diye sıcak bir şekilde selamladı onu.

Onu hatırlamasına mutlu oldu Teddy. Ne kibar bir kadındı! "Merhaba, merhaba, Frisky." Banka oturunca köpek üzerine atladı; ellerini yalıyor, burnuyla kaburgalarını dürtüyordu.

"Ay," diye haykırdı Teddy. "Gıdıklandım."

"Yaklaşık on dakikadır seni bekliyorum," dedi kadın.

"Beni mi bekliyorsunuz?" dedi Teddy, şaşırmış ve keyiften kendini kaybetmişti.

"Evet," diye güldü. "Gün bitmeden Jamie'nin yanına dönmem lazım."

"Evet," dedi Teddy, aceleyle ve mutlu bir şekilde. "Evet, tabii, dönmeniz lazım, değil mi? Eminim parka çıktığında Frisky'yi özlüyordur. Benim olsaydı asla gözümün önünden ayrılmasına izin vermezdim yeminle."

"Ama Jamie senin kadar şanslı değil," dedi. "O koşamıyor ve oyun oynayamıyor."

Teddy köpeği okşadı; onun soğuk burnunu ılık yanağına bastırdı. Eğer burunları soğuksa köpeklerin sağlıklı olduğunu duymuştu.

"Jamie ne hastası?"

"Ah," dedi kadın belli belirsiz, "öksürük gibi bir şey, kötü bir öksürük."

"O zaman çok hasta değil," dedi Teddy canlı bir sesle. "Ben bir sürü kereler öksürüğe yakalandım ve en fazla iki ya da üç gün kaldım yatakta."

Kadın hafifçe gülümsedi. Sessizce oturdular. Teddy kucağına tırmanan köpeğe sarıldı ve köpeğin "ÇİMLERE BASMAYINIZ" levhasıyla işaretlenmiş yeşil çimenlik boyunca onunla birlikte koşmasını diledi.

O sırada kadın ayağa kalktı ve köpeğin tasmasını elinde topladı. "Artık gitmem lazım," dedi.

"Yoksa gidiyor musunuz?"

"Evet, ne yazık ki gitmek zorundayım. Jamie'ye, geri döneceğime söz verdim. Dükkâna uğrayıp ona çizgi roman dergisi almam gerekiyor. Eğer acele etmezsem polisi arar."

"Aha," dedi Teddy hevesle. "Benim evde bir sürü çizgi roman dergim var. Yarın Jamie için getiririm birkaç tane."

"Güzel," dedi kadın. "Ona söylerim. Dergileri çok seviyor." Yoldan aşağı doğru yürümeye başladı.

"Yarın sizinle burada buluşur, dergileri de getiririm. Bir sürü getireceğim!" diye seslendi arkasından.

"Tamam," diye yanıtladı kadın, "yarın." Kadının gözden kayboluşunu seyrederken onun gibi bir anneye ve Frisky gibi bir köpeğe sahip olmak ne harika olurdu diye düşündü. Sonra Bayan Julie'nin onu çağıran sert sesini duydu.

"Teddy, seni seni! Teddy, derhal buraya gel. Bayan Julie her yerde seni aradı. Yaramaz bir çocuksun sen ve Bayan Julie sana çok kızgın."

Gülerek döndü ve ona doğru koşmaya başladı ve birden, olabildiğince hızla koşarken, kendini rüzgârda eğilen körpe bir fidan gibi hissetti.

O gece, akşam yemeğini bitirdikten ve banyosunu yaptıktan sonra, çizgi roman dergilerini toparlamak için işe koyuldu. Hepsi dolabına, sandığına ve kitaplığına gelişigüzel tıkıştırılmıştı. Kapakları parlak renkli dergiler hariç kitap rafı ağırbaşlı, ciddi bir edebiyat tablosu çiziyordu: *Çocuklar için Bilgiler Kitabı, Çocukların Şiir Bahçesi* ve *Her Çocuğun Bilmesi Gereken Kitaplar.*

Annesiyle babası iyi geceler dilemeye gelmeden yakın tarihlilerden otuz tane dergiyi bir araya getirmeyi başardı. Annesi uzun çiçekli bir gece elbisesi giymişti ve saçında çiçekler ve parfüm kokusu vardı. Gardenyaların kokusunu çok severdi Teddy, mayhoş ve tatlı. Babası smokin giymişti ve elinde ipek silindir şapkasını tutuyordu.

"Ne için bu dergiler?" diye sordu annesi.

"Bir arkadaşım için," dedi Teddy, annesinin daha fazlasını sormamasını umarak. Eğer annesi bilirse, o kadar gizli, o kadar heyecanlı olmazdı.

"Haydi, Ellen," dedi babası sabırsızca. "Perde sekiz buçukta açılıyor, oyunlara ortasında girmekten bıktım."

"İyi geceler, hayatım."

"İyi geceler, evlat."

Arkalarından kapıyı kapatırken onlara bir öpücük gönderdi. Sonra, derhal, dergilerine geri döndü. Yeni takım elbisesinin içinde geldiği ambalaj kâğıdını aldı ve dergileri acemice paketledi. Büyük bir paket oldu. Kaba, kalın bir iple bağladı. Sonra bir adım geri gidip pakete baktı. Bir şeyler yanlış, diye düşündü. Yeterince şık değildi; hediye gibi görünmüyordu.

Çalışma masasına gitti, sağını solunu arayıp taradı ve bir kutu pastel boya buldu. Bir yeşil bir kırmızı olmak üzere, "BU HEDİYE" yazdı, sonra da kırmızı ve maviyle "JAMIE İÇİN... TEDDY'DEN."

Tatmin olmuş bir şekilde, Bayan Julie ışığını kapatmak ve pencereyi açmak için gelmeden paketi kaldırdı.

Ertesi sabah parka doğru yola çıkmadan önce, dört tekerlekli kırmızı el arabasını alıp içine paketini koydu ve üzerini oynayacağı şeylerle örttü.

Parka ulaştıklarında Teddy, Bayan Julie'den uzaklaşmanın kolay bir iş olacağını anladı. Üzerinde en iyi elbisesi vardı. Çok heyecanlıydı ve normalden daha fazla ruj sürmüştü. Teddy onun parkta bekçi O'Flaherty ile karşılaşmayı beklediğini biliyordu. Bekçi O'Flaherty, Bayan Julie'nin sözlüsüydü, en azından Bayan Julie'ye göre öyleydi.

"O zaman, Teddy, sen koşadur ve iyi zaman geçir bakalım, ama unutma, Bayan Julie seni oyun parkında bekliyor olacak."

Göle doğru olabildiğince hızla koştu. El arabasıyla kısa yollardan gidemedi, arabayı yol boyunca peşi sıra hoplata zıplata sürükledi.

Frisky'yi ve bankta oturan kadını gördü.

Kadın onu görünce, "Tam zamanında geldin," diyerek güldü.

Teddy arabayı bankın yanına çekti, oynayacağı şeyleri kenara fırlattı ve gururla büyük dergi paketini gözler önüne serdi.

"Aaa," diye haykırdı kadın, "Ne büyük bir paket! Jamie'nin okuyamayacağı kadar çok. Bayılacak bunlara, Teddy. Gel buraya, bir yanak ver bakalım."

Kadın yanağından öpünce hafifçe kızardı Teddy.

"Sen tatlı bir çocuksun," dedi yumuşacık sesiyle, aynı anda ayağa kalktı ve mantosunu eline aldı. "Dün gece Jamie'yi hastaneye kaldırmak zorunda kaldık," dedi.

"Çizgi romanları okuyamayacak mı?" diye sordu Teddy tedirgince.

"Okuyacak," diyerek gülümsedi kadın, "Elbette, okuyacak... Bunlar sayesinde oyalanacak. Tek endişem hepsini taşıyıp taşıyamayacağım." Büyük paketi kaldırdı ve yorgun bir şekilde iç

geçirdi. Frisky etraflarında zıplıyor, tasmasını çekiştiriyordu, az kalsın elindeki dergileri düşürecekti.

"Yapma, Frisky," diye bağırdı Teddy.

"Madem öyle, tekrar teşekkürler, Teddy. Bugün kalamayacağım." El salladı ve yoldan aşağı doğru yürümeye başladı. Frisky onu Teddy'ye doğru çekiştiriyordu.

"Yarın burada olacak mısınız?" diye seslendi Teddy.

"Bilmiyorum... belki," diye geri seslendi kadın; sonra bir dönemecin ardında gözden kayboldu.

Arkasından koşmak istedi, onunla hastaneye gitmek ve Jamie'yi görmek için ve Frisky'yle oynamak, kadının onu tekrar yanağından öpmesi ve ona tatlı bir çocuk olduğunu söylemesi için. Onun yerine oyun parkına gitti, Bayan Julie'yle buluşup oradan da eve gittiği yere.

Ertesi gün parka gelir gelmez banka gitti, ama orada kimse yoktu. Bir buçuk saat bekledi ve sonra, keyifsiz bir düşüncenin apansız zihninde belirmesiyle, onun gelmeyeceğini anladı... Onun bir daha asla gelmeyeceğini ve ne onu ne de Frisky'yi bir daha asla göremeyeceğini... Ağlamak istedi ama kendini tuttu.

Sonraki gün pazardı ve parka gidemedi. Sabah kiliseye gitti. Sonra büyükannesi ziyarete geldi ve bütün öğleden sonra Teddy için üzülüp durdu.

"Bana sorarsan, Ellen, bu çocuk hasta! Öğlenden beri çok garip davranıyor. Ona gidip meşrubat alması için para verdim, istemedi. Bana köpek istediğini söyledi, tel tüylü bir köpek, ki adını da Frisky koyacakmış. Yani daha ne olsun!"

Gece babası neyi olduğunu öğrenmeye uğraştı.

"Evlat, kendini iyi hissetmiyor musun? Eğer yolunda gitmeyen bir şey varsa bana söyleyebilirsin."

Teddy küçük ağzını açtı. "Nasıl desem, baba, bir köpek, Frisky adında bir köpek... hasta bir çocuğun annesi... Jamie'nin... o..."

Annesi kapıya geldi. "Bill, Abbott'lara gideceksek şayet, acele etsen iyi olur. Kokteyl için bizi yedide bekliyorlar."

Babası kalktı, saatine baktı ve "Bu konuyu başka zaman konuşalım, evlat," dedi. Sonra odadan çıktı ve kısa bir süre sonra da Teddy evin kapısının kapandığını duydu.

Bayan Julie içeri girdiğinde, Teddy yatağında uzanmış ağlıyordu. Bayan Julie ise çok heyecanlıydı ve yüzü kızarmıştı. Onu kollarına alıp başını okşadı. Teddy onun ilk kez birini teselli ettiğini görüyordu. Bir anlığına da olsa ondan neredeyse hoşlandı.

"Bil bakalım, Teddy! Ay, asla bilemezsin! Tahmin et, ne oldu?"

Teddy kafasını kaldırıp ona baktı ve ağlamayı kesti. "Tahmin etmek istemiyorum. Tahmin edesim yok hiç. Annem ve babam beni sevmiyor... kimse beni sevmiyor... en azından senin tanıdığın kimse."

Bayan Julie dudak büktü.

"Ah ya, sen ne küçük bir şapşalsın, Teddy. Seni şaşkın çocuk... Her neyse, sanırım hepimiz bu yaşlardan geçiyoruz."

Bayan Julie ve onun şu yaşları!

"Ama henüz bir tahminde bulunmadın. Madem öyle, söyleyeyim. Bay O'Flaherty bana evlenme teklifi etti!" Gülümsemesi yüzünü boydan boya kaplamıştı.

"Evlenecek misiniz?"

Bayan Julie elini uzattı ve Teddy'nin bir nişan yüzüğü olduğunu düşündüğü, ametist taşlı gümüş bir yüzük gösterdi.

Sonra kalktı ve aceleyle odasına gitti. O gece ne onu yatağa yatırmak ne de penceresini açmak için odaya geri geldi.

Ertesi sabah Teddy çok erken uyandı. Kimse daha kalkmamıştı, Bayan Julie bile, ne annesiyle babasının yatak odasından ne de hizmetçilerin odasından ses geliyordu. Dikkatlice ve sessizce giyindi. Sonra çıt çıkarmadan evden sıvışıp merdivenlere doğru uzun koridorda ilerledi. Asansöre binmek için zili çalmaya cesaret edemedi.

Parkta hava serin ama güzeldi. Bankta uyuyan bir adam dışında başka kimse yoktu. Adam iyice kıvrılmış, o kadar üşümüş, aç ve çirkin görünüyordu ki, Teddy onun yanından bir saniye olsun o tarafa bakmaya cesaret edemeyip koşarak geçti.

Gölün kenarına gitti ve aynı eski banka oturdu. Frisky ve Jamie'nin annesi gelene kadar orada oturmaya karar vermişti, bu bütün gün sürse bile.

Su çok güzeldi. Onun kocaman bir okyanus olduğunu ve su boyunca bir gemiyle gittiğini, bu sırada tıpkı filmlerdeki gibi arkada müzisyenlerin çaldığını hayal etti.

At binen ilk kişiyi gördüğünde uzun süredir orada oturuyordu. Eğer biniciler çıktıysa saatin ilerlemiş olması gerektiğini biliyordu. İlk biniciden sonra, bir sürüsü yan yana ve hızla geldi. Önünden geçerken onları saydı. Parkta at binen bir sürü meşhur insan görmüştü, ama kim olduklarını söyleyen Bayan Julie olmaksızın Teddy onları sıradan insanlardan ayıramazdı.

Sonra bebek arabaları ve dadılar gelmeye başladı. Saat neredeyse on olmuştu. Güneş yükselmiş, gökyüzünde parlıyordu. Güneş ışınlarının mayıştıran sıcaklığında Teddy uykuya dalacakmış gibi hissetti.

Birden bir havlama işitti. Ufak bir tel tüylü tilki teriyeri banka onun yanına atladı.

"Frisky... Frisky..." diye haykırdı Teddy, "sensin!"

Tasmanın diğer ucunda uzun zayıf bir adam duruyordu. Teddy heyecanla ona baktı.

"Adın ne senin, evlat?" diye sordu yabancı.

"Teddy," diye cevapladı, korkmuş kısık sesiyle.

Adam ona bir zarf uzattı. "O zaman sarının bu senin."

Teddy zarfı yırtarak açtı. Uzun, zarif bir elyazısıyla yazılmıştı. Zorlukla okudu.

Sevgili Teddy,
Frisky senindir. Jamie onun senin olmasını isterdi.

Mektup imzasızdı. Teddy mektuba uzun süre baktı, ta ki artık yazılanları göremeyinceye kadar. Köpeği yakalayıp kendine çekti ve ona var gücüyle sarıldı. Annesiyle babasına bir yolunu bulup açıklayacaktı.

Sonra adamı hatırladı. Kafasını kaldırdı. Etrafa bakındı ama adam gitmişti. Tek görebildiği parkın patikasıydı ve ağaçlar ve çimenlik ve sabah güneşinde ışıldayan küçük göl.

Lucy

Lucy, gerçekten de annemin güney mutfağına duyduğu sevginin doğal bir sonucuydu. Yaz mevsimini Güney'de geçiriyordum, annem teyzeme mektup yazıp ondan yemek pişirebilen ve New York'a gelmeyi isteyecek siyahi bir kadın bulmasını istedi.

Bütün bölge tarandı ve Lucy bulundu. Koyu zeytuni tenliydi ve çehresi çoğu zenciye göre daha parlak ve daha açık renkliydi. Uzun boyluydu ve makul surette yuvarlak hatlıydı. Siyahi çocukların gittiği okuldaki öğretmenlerden biriydi. Ama doğal bir zekâya sahip görünüyordu, zekâsını kitaplar biçimlendirmemişti; yaşayan her şeye karşı derin bir anlayışa ve şefkate sahip bir yeryüzü çocuğuydu. Güneyli çoğu zenci gibi, çok dindardı ve şimdi bile onu mutfakta oturup İncil'ini okurken ve bana ısrarla kendisinin "Tann'nın çocuğu" olduğunu söylerken hayal edebiliyorum.

Lucy ile işte böyle tanıştık, o eylül sabahı Pennsylvania İstasyonu'nda trenden indiğinde, gözlerindeki gurur ve zafer duygusunu görmemek mümkün değildi. Bana bütün hayatı boyunca Kuzey'e gelmek istediğini söyledi, onun dile getirdiği şekliyle, "insan gibi yaşamak için." O sabah bundan böyle bir daha asla o fanatik ve zalim Jim Crow'u* görmek istemediğinden emin olmuştu.

---

* Jim Crow, İngiliz komedyen Thomas Rice'ın yarattığı, gerizekâlı, ilkel ve her türlü aşağılanmaya maruz kalan bir zenci tiplemesidir ve aynı zamanda aşağılamak amacıyla beyazlar tarafından siyahilere takılan lakaplardan biriydi. Jim Crow Kanunları ise siyahilerle beyazların aynı ortamları paylaşmalarını yasaklayan kanunlardır. (ç.n.)

O zamanlarda Riverside Drive'da bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Ön taraftaki pencerelerimizden bakıldığında, Hudson Nehri ve göğe doğru yükselen yamaçlarıyla Jersey Palisades'ten oluşan muhteşem bir manzaramız vardı. Sabahları bu yamaçlar tanyerini selamlayan habercilere benzerdi, güneş batarken ise, su belirsizce kızıllara boyanırken, yamaçlar bu sefer, sanki antik bir uygarlığın bekçileri gibi ihtişamla parıldardı.

Bazen, güneş batarken, Lucy evin penceresinde oturur ve dünyanın en büyük metropolünde bitip gitmekte olan günün muhteşemliğini sevgi dolu gözlerle seyrederdi.

"Ah, ah," derdi, "Keşke annemle George da burada olsaydı da görseydi." Önceleri parlak ışıkları ve bütün o gürültüyü sevdi. Neredeyse her cumartesi beni Broadway'e götürürdü, birlikte tiyatro temsillerine giderdik. Vodvillere delirirdi, Wrigley tabelasının kendisi bile tek başına bir şovdu.

Lucy ve ben ayrılmaz bir ekiptik. Bazen öğleden sonra okuldan geldiğimde bana matematik ödevimde yardım ederdi, matematikte ustaydı. Çok şiir okurdu ama kelimelerin tınısını ve nadiren de arkalarındaki hissiyatı sevmesinin dışında şiir hakkında hiçbir şey bilmezdi. Evini ne kadar özlediğini ilk bu okumalar sırasında fark ettim. Güney'e özgü temalı şiirler okuduğunda, onları güzelce, benzersiz bir şefkat duygusuyla okurdu. Yumuşak sesi mısraları nazikçe, anlayışla nakleder, eğer kafamı yeterince çabuk kaldırıp bakarsam o zenci gözlerinin muhteşem siyahlığının içinde bir damla yaşın izi ışıldıyor olurdu. Bundan ona bahsettiğimde kahkaha atar ve omuz silkerdi.

"Çok güzeldi, ha, değil mi?"

Lucy çalışırken, hareketlerine her zaman yumuşakça söylediği şarkılar eşlik ederdi, bir nevi "blues"du bunlar. Onu şarkı söylerken dinlemeyi severdim. Bir keresinde Ethel

Waters'ı görmeye gitmiştik ve evin içinde günlerce Ethel'i taklit ederek dolanıp durmuştu, en nihayetinde de amatör bir yarışmaya gireceğini duyurmuştu. O yarışmayı asla unutamam. Lucy ikinci olmuş ve alkışlamaktan ellerim patlamıştı. "It's De-Lovely, It's Delicious, It's Delightful" şarkısını söylemişti. Şu anda bile şarkının sözlerini hatırlıyorum, o kadar çok prova yaptık ki. Sözleri unutmaktan ölesiye korkuyordu, sahneye çıktığında ise sesi ona tam da Ethel Waters'vari bir tını verecek kadar titremişti.

Ama önünde sonunda Lucy müzik kariyerini terk etti, çünkü Pedro ile tanıştı ve başka hiçbir şeye ayıracak zamanı kalmadı. Pedro binada çalışanlardan biriydi, Lucy ile ikisi etle tırnak gibiydiler. Bu olay yaşandığında Lucy New York'a geleli sadece beş ay olmuştu ve teknik olarak konuşursak, hâlâ acemi çaylaktı. Pedro çok çekiciydi ve göz alıcı biçimde giyiniyordu, bense çok kızgındım çünkü artık şovlara gidemiyordum. Annem güldü ve "Galiba onu kaybettik, o da Kuzeyli oldu," dedi. Annem pek umursamışa benzemiyordu ama ben umursuyordum.

En nihayetinde, Lucy de Pedro'dan hoşlanmadığına karar verdi ve sonrasında hiç olmadığı kadar yalnız birine dönüştü. Bazen onun öylece açık duran mektuplarını okurdum. Şöyle bir şeyler yazıyor olurdu:

Sevgili Lucy,

Babangil hasta oldu, yatağa düştü. Selam söylüyor. Herhalde diyoruz, sen şimdi oradasın ya, zavallı ailen için zamanın yoktur diyoruz. Kardeşin, George, Pensacola'ya gitti, orada bir şişe fabrikasında çalışacak. Sana sevgilerimizi yolluyoruz.

Annen

Bazen, gece geç saatlerde odasında sessizce ağladığını duyuyordum, eve gideceğini anlıyordum o zaman. New York sonsuz bir yalnızlıktı onun için. Hudson Nehri durmadan "Alabama Nehri" diye fısıldıyordu. Evet, Alabama Nehri, kıyıları boyunca akan, yüksek debili, o kızıl çamurlu sularıyla ve bütün o küçük bataklık kollarıyla...

Bütün parlak ışıklar; karanlıkta parlayan birkaç fener, çobanaldatan kuşunun yalnız sesi, gecenin içinde akıldan çıkmayan feryadıyla çığlık atan bir tren. Sert çimento, soğuk parlak çelik, duman, parodi, soğuk ve nemli tüneldeki metronun boğuk sesi. Tıkır, tıkır; yumuşak yeşil çimen ve evet, güneş, sıcak, bol bol sıcak, ama çok rahatlatıcı, çıplak ayak ve serin, yumuşak ve yuvarlak, sabun gibi taşlarıyla, yatağı kumdan bir nehir. Şehir, topraktan gelme biri için uygun bir yer değil, annem beni eve çağırıyor. George, ben Tanrı'nın çocuğuyum.

Evet, geri döneceğini biliyordum. O yüzden bana gideceğini söylediğinde şaşırmadım. Ağzımı açtım, sonra kapadım ve gözlerimdeki yaşları hissettim ve midemdeki boşluk hissini.

O gittiğinde mayıs ayındaydık. Ilık bir geceydi ve şehrin üzerindeki gök kızıl renkteydi. Ona bir kutu şekerleme verdim, çikolata kaplı vişneler (çünkü en çok onları seviyordu) ve bir tomar dergi.

Annemle babam onu arabayla otobüs garına bıraktılar. Evden çıktıklarında pencereme koştum ve denizliğin üzerinden eğilebildiğim kadar eğildim, ta ki onları binadan çıkarken görene ve arabaya binene ve görüş alanımdan zarafetle süzülerek çıkana kadar.

Onun sesi çoktan kulaklarımdaydı, "Ahhh, anneciğim, New York bir harika, bütün o insanlar, film yıldızlarını gözlerimle gördüm, ah anneciğim, ah!"

Batıya Gidenler

IV

Dört sandalye ve bir masa. Masanın üzerinde, bir kâğıt... Sandalyelerde, adamlar. Pencereler sokağa yukarıdan bakıyor. Sokakta, insanlar... pencereye vuran, yağmur. Bu, belki de, bir soyutlamaydı, bir tablo, ama insanlar, masum, saf, aşağıda hareket halindeydiler ve yağmur camları ıslatıyordu.

Adamlar kıpırdamıyordu, masadaki yasal, sahih belge hareket etmiyordu. Sonra...

"Beyler, dördümüzün menfaati bir araya getirildi, gözden geçirildi ve birbirine uyumlandı. Şimdi herkes kendi menfaatine göre hareket etsin. Dolayısıyla rıza gösterip buradaki hususların altını imzalayarak vedalaşmamızı öneriyorum."

Adamlardan biri, elinde kâğıtla ayağa kalktı. Biri daha aynı şekilde kalktı. Kâğıdı diğerinden aldı, gözleriyle taradı ve söz aldı.

"Bu belge ihtiyaçlarımızı karşılıyor; iyi hazırladık. Şirketlerimiz bu belge sayesinde avantajı ve güvenliği kesinlikle garanti altına aldı. Evet, ben bu belgede büyük kâr görüyorum. İmzalayacağım."

Üçüncü adam ayağa kalktı. Monoklını düzeltti, kâğıdı hızla taradı. Dudakları sessizce kıpırdandı, ardından her birinin üzerine basa basa sözlerini dile getirdi.

"Şunu itiraf etmeliyiz ki –avukatlarımız da hemfikir olacaktır– bu belgede yer alan metin ve kullanılan kelimeler *anlaşılır* vaziyette. Herkesten edindiğim bilgi neticesinde bunu anlıyo-

rum. İşbu belge, addettiği güce rağmen, yasal olarak yapılabilecekleri, kanuna uygun olanları temsil ediyor. Dolayısıyla, imzalayacağım." Metni yeniden okudu ve dördüncüye uzattı.

Diğerleri gibi yönetici olan bu adam da memnuniyetle imzasını atabilir ve gidebilirdi. Ama kaşlarını çattı. Oturdu, metni okudu, taradı, inceledi. Sonra kâğıdı masaya bıraktı.

"Her ne kadar hemfikir olsam da, bu belgeyi imzalayamam. Siz de imzalayamazsınız." Diğerlerinin yüzlerinin korkuyla dolduğunu gördü. "Bizatihi gücü bu şeyin kendisini mahvediyor. Sizin az önce belirttiğiniz nedenler, onun *izin verdiği* meşru ölçüleri ortaya koyuyor. *Devasa* boyutta amaçlar, destek için tam *güvence*, bu şeylere *müsaade eden* iddialı adımlar, her ne kadar meşru olsa da, bizim için uygun değil. Şayet gayrimeşru olsaydı, risk alabilirdik, ki böylece kanun aksi yönde görevini yapardı... binlerce işçiye zulmetmez, onları *desteklerdi*; onları korurdu, yıkıma uğratmazdı.

Ama eğer kanun, yani hükümetimiz, bizim bu sistemi, meşru belgelerle, işletme hakkına *sahip olmamıza*, menfaatlerimizin gereği için on binlerce işçiyi gözden çıkarmamıza... daha da kötüsü, haklarını temsil ettiğimiz bu insanları istismar etmemize izin verirse; o zaman bir sınır çizmemiz gerekir... gözetmekle sorumlu olduğumuz bir sürü insanın refahını risk altına atan bir düzenlemeyi reddetmeliyiz.

Güç bizde, büyük menfaatlere hizmet eden herkes gibi. Ama Tanrı'ya dayanarak hüküm verirsek, ki varlıklı zihinler için yapması en zor şey bu olsa da, kudret sahibi adamlar olarak şunu bilmek durumundayız: 'Sıradan insan'a karşı görevimiz, beyler, size yalvarırım ki, bencil bir eylemde bulunmamaktır."

Oda yeniden eski sessiz sakin haline kavuştu. Bir işadamı az önce bir düsturu alaşağı etmişti ve bu alaşağı ediş başka bir düsturu gün yüzüne çıkarmıştı.

Diğer üçü onun muhakemesini kabul ettiler ve bunun üzerine eski iş dünyası hedeflerinin yerine kardeşlik hedeflerini koydular.

"O zaman haydi, otobüse binip buradan gidelim ve bırakalım belge yasal usule uygun şekilde imha olsun."

III

Parlak sabah güneşi yan yana sıralanmış bekleşen çatıların üzerine yol yol çizgiler çiziyor, tepedeki evin sıkıca kapatılmış güneşliklerine çarpıyordu.

Ortaçağa özgü devasa bir yatağın nevresimleri kıpırdadı, uykulu bir baş yastığın üzerinde diğer yana döndü, çünkü kapı tıklatılmıştı.

Taze tıraşlarıyla üstleri başları derli toplu iki genç adam odaya girdi.

"Günaydın, amca. Portakal suyun," diye selamladı biri, erkek kardeşi o sırada pencerelere yönelip perdeleri açtı. Böylece odaya davet edilen hevesli güneş içeri akın etti.

"Geç kaldın, Gregory," diye homurdandı yataktaki adam. Meyve suyundan bir yudum aldı, sonra doğruldu. "Kahretsin! Eğer Minnie bu içeceğin içinde bir kez daha çekirdek bırakırsa, onu kapının önüne koyacağım." Çekirdeği halıya tükürdü.

"Al şunu, Henry, al da çöpe at," diye buyurdu.

"Amca," diyerek sırıttı Gregory çöp kutusunun yanından dönerken. "Bacağın nasıl? Sana güzel haberlerimiz var..."

"Kapa çeneni," dedi yaşını almış adam sinirle. "Ben Henry'ye bir şey yapmasını söylüyorsam, *onun* yapmasını istiyorum. İkiz olabilirsiniz ama hanginiz kim ayırabiliyorum. Yani, Gregory, o çekirdeği çöpten al ve bırak Henry dediğimi yapsın.

Bütün hayatım boyunca her şeyin *nasılsa öyle* kaldığından emin oldum. Kütüphanemi nasılsa aynen öyle muhafaza ettim. Evimi hep aynı şekilde muhafaza ettim. Şehre gittim ve çalıştım. Kiliseye gittim ve dua ettim; tam olarak aynı şekilde. Nasıl gerekiyorsa öyle düşündüm ve hareket ettim. Belediye başkanı olarak en güçlü yanlarım benden kaynaklı değil, bilakis mantıklı alışkanlıklarımdan..."

"Tekrar seçileceksin, amca," diye sevindi bir tanesi. "Ama şu anda, sana güzel haberlerimiz var..."

"Aynen öyle, evlat, elbette yeniden seçileceğim!" diye onun lafını böldü yatalak adam. "Ben ondan bahsetmiyorum." Sabırsızca ilave bir yastığı işaret etti. "Benim en büyük endişem siz ikinizsiniz. Rahmetli babanız benden size bakmamı istedi. Ama Tanrım, ne yapabilirim ki? Bacağımı kırdım; şimdi onu kesmek zorunda kalacaklar, biliyorsunuz. İyileşene kadar ikinizi yerime bakmanız için ofisime gönderdim. Kahrolası! Bacağını kaybetmek az değil ama bir başkasının aptallığı yüzünden seçimi kaybetmek çok fazla. Yerdeki kare bulmacaya elinizi sürdünüz mü?... Güzel. Biraz rahatlamam şart."

"Sana güzel haberlerimiz var, amca..."

Ama adam tekrar yorganının içine gömüldü. Öfkesi yatışıyordu. Yatağın tepesinde oynaşan güneş ışığını fark etti. "Bir beni dinleyin." Sesi kederliydi.

"Uzun bir hayat yaşadım ben." Sonra ikisine döndü. "Ama hiç eğlenmedim. Şu kadar bile. Evlenmek için bile çok meşguldüm. Kadınları hep yalnız bıraktım. Sigara içmedim, içki içmedim, ya da küf... Lanet olsun. Küfrettim ama bu eğlenceli bir şey değil zaten. Golften pek keyif alamadım, doksanın altına hiç inemedim. Müzikten hiç hoşlanmadım, ya da... şiirden, ya da..." Kare bulmacasını düşündü. Sessizleşti, bir süre hiç konuşmadı... Zihni garip bir yere yönelmişti, daha önce hiç gitmediği bir yere.

Şimdi güneş yüzüne vurmuş, ona "merhaba" diyordu.

"Vay canına çocuklar!" diye haykırdı, "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Siyaset aslında büyük bir kare bulmaca... öyle keyifli. Ve," dimdik doğruldu, "yani hayatın kendisi aslında! Aaaaaa!" Daha önce hiç böyle gülümsememişti. "Dün gece, Henry, bir şey olabilirim diye düşündüm, keşke iki bacağım olsaydı. Ama şimdi, sakat ya da *değil*, anlıyorum ki tıpkı, şey gibi olabilirim," gözlerini odada gezdirdi, "Evet! Tıpkı güneş gibi!"

Titreyen mutlu parmağıyla alev topuna işaret etti.

"İşte *bizim* amcamız!" diye güldü ikizler ve Henry, "Bacakların sana ait. İyi haber bu işte! Doktor kesilmesine gerek olmadığını bildirdi. Olabildiğince hızlı yürümeye başlasan iyi olur. Yarın öğleden sonra üçümüz otobüsle şehre gideceğiz!" dedi.

II

Plak, pikabın döner tablasının üzerinde dönüyordu. Küçük bir kolondan güzel, coşkulu bir trompet solosu yayılıyordu. Kız oturduğu sıradan kalktı. Düğmeye uzandı ve yüksek trompet tınıları azalarak ani bir iç çekişle sustu.

Müzik onu rahatsız etmişti; çocukluğunu düşündürtüyordu.

Dinleme kabininin dışında, sıra sıra albümler iki adamın etrafını kuşatmıştı. Bir tanesi bir Beethoven quartet'ini çekip aldı ve diğerine verdi.

"Bunu deneyebilirsiniz, efendim, genç hanımın aletle işi biter bitmez."

"Gerek yok," diye güldü diğeri. "Budapest String Quartet'e duymadan da güvenebilirim." Kız küçük kabinden çıktı ve tezgâhın üzerine elli beş sent bıraktı.

"Bunu alıyorum," dedi, plağı tutarak. Adam ve kız, plakları kollarının altında dükkândan çıktılar.

"Sıcak bir gün," diye söze girdi kız.

"Ah," diye yanıtladı adam, "gün benim için artık bir anlam ifade etmiyor. Gece de artık aynı şekilde."

"Sen de öyle mi hissediyorsun?" diye ona döndü kız hemen. "Sen de şey mi hissediyorsun... sanki rayların üstünde bir tren gibi... neresi olduğunu bilmediğin bir yere gidiyormuşsun gibi?" Kız kızardı... adam buna karşın bir yabancı gibiydi. "Ama ciddiyim ben, yaşamanın bir âlemi var mı sence?"

"Gecem yok, gündüzüm yok benim," diye cevapladı adam samimiyetle. "Sadece tek bir şeyim var." Plağı havaya kaldırdı. "Şu hayatım sadece müziğe tutunuyor." Sonra kıza döndü. Onun güzel olduğunu düşündü, ama yüzünden çok cazibesiydi söz konusu olan. Arkadaşça bir güdüyle, elini kızınkinin üzerine koydu. "Parkın içinden mi gidiyorsun?"

"Gidebilirim," diye cevap verdi kız ve parkın patikası boyunca birlikte yürüdüler. Bir dakika sonra iki ağacın arasında duran tahta bir banka vardılar.

"Her seferinde burada bir süre mola veririm," dedi adam, kızın elini bırakarak. "Belki bir gün yine karşılaşırız."

Kızın yanakları al al oldu. Belli belirsiz titredi ve bir eliyle adamın paltosuna dokunarak, fısıldadı. "Seninle otursam sorun olur mu? *Lütfen*! Bunu yapmalıyım!" Başka şey demeden sessizce durdu öyle.

Adam dudağını ısırdı, nazikçe kızın elindeki plağı aldı ve onu kendisininkiyle birlikte bankın üzerine koydu. Bir an sonra kızı kendine çekti, sonra yavaşça bir kolunu onun arkasından doladı.

"Bunu ümit etmekten korktum," diye mırıldadı, "seni ilk gördüğüm an, müziğin benim için anlamının neden bu kadar büyük olduğunu anladım. Müzik, bir çeşit alternatif... muhte-

şem bir alternatif, daha iyi bir şeyin yerine koyduğun... şeyin yerine... şeyin," kıza baktı, "senin gibi bir şeyin yerine."

Orada oturdular, birbirlerinden büyük bir heyecan duyarak.

"Şimdi dünya etrafımızda dev bir plak gibi dönüyor," diye devam etti adam. "Bu plak... duysana, dinlesene ve görsene... hayatın şarkısı!"

"Müzik şimdi her yerde. Bu ağaçlar, bu çimenlik, bu gökyüzü; hepsi bizim ritmimizle salınıyor." Adam bir kolunu uzattı. "Ah aşk!" Eğildi ve kızı öptü.

"Yarın öğleden sonra otobüse binip evlenmek ve kalan diğer şeyleri halletmek için şehre gideceğiz."

"Evet," diye cıvıldadı kız, bir yandan adamın yakasını düzeltirken.

I

Sevgili Anne,

Bu mektubu, sevgili anneciğim, tam anlamıyla mütevazı bir üslupla yazıyorum. Şu anda benim ve tüm insanların zayıflıklarının ötesini görmekteyim. Ama sadece bu sabah güneş doğduğundan beri.

Hayatımın ilk on yılı kendimle, kendimle ve sadece kendimle doluydu. Sadece senin bana verdiklerini umursadım. Yiyecek, uyku ve haz istedim. Bir maymun gibi sadece kendimle meşguldüm. Civarımda kim var kim yok hiç önemsemedim ya da o insanların neden yanımda olduklarını da.

Ve sonra, takip eden yıllar bana artan bir "varlık" hissi aşıladı. Bu varlığın ne olduğunu merak etmiyordum, tek bildiğim doğru bir şey yaptığımda bu "varlığın" gülümsediğiydi. Ama ne zaman ki kendimi düşündüm –ve bu yüzden bir başkasına yanlış davrandım– o "varlık" yüzünü astı.

Zamanla bu "varlığı" sevmeye başladım ve ona "Tanrı" demeye. Bu, onun hayatın gerçeği olduğunu anlamamı sağladı. Onu takip etmem gerektiğini anladım ve ona yakın durmaya çalıştım. Ama o bana, "Hazır değilsin," dedi ve çevremde gezinmeye devam etti.

Ona sahip olmadığımı keşfettiğimde cesaretim kırıldı. Ona kesinlikle ağzının payını verdim ve hayatımın ilk fazına neredeyse geri döndüm. Sigaraya başladım ve küfretmeye, iyi vakit geçirmeye... olanları pek umursamadığımı düşünüyordum.

Ama sonra söz konusu "varlık" kulağıma fısıldayarak beni cesaretlendirdi. Onu dinledim. Önümde bir ışık gibi durdu, denememek elimde değildi. Sadece ölmeden önce bu ışığa ulaşamamaktan korktum.

Mücadelenin içinde zayıflıklarımı buldum. Ve Tanrı, fısıldayarak, bana sahip olduğum güçler olduğunu da gösterdi. Böylece başka bir yöntem keşfettim: En azından hem yeteneklerimi hem de yenilgilerimi kapsayan bir kişisel öğreti gerekli olmuştu.

Bu gerçekten harikulade sonuçlar verdi; kendini gerçekleştirmenin zorlukları bana kendi gücümü bilme ve sınama şansı verdi.

Ama sonra bu öğretinin de yeterli olmadığını anladım ve ona "Tanrı'nın Varlığı"nı kattım; bu da çektiğim tüm acıyı ve sıkıntıları, mutlak bir inançla, zahmete değer kıldı.

Bu katkıyla bile, ışık görünmedi. İçimde sadece O'NUN VARLIĞI olsun diye savaş verdim, ama ona sahip olamadım. Benimle konuşmasına izin verdim, O'na yalvardım. O'nun yolunu takip ettim: O'nun isteklerini yerine getirmeye çabaladım.

Ve böylece, bugün güneş bana bir hediye verdi. Sevgili Annem, "o" bana geldi... bu mükemmel günde. Bugün mükemmel bir gün, çünkü elimde Amerika Birleşik Devletleri Silahlı Kuvvetleri'ne kabul belgemi tutuyorum. Yarın otobüse bineceğim.

Seni seven oğlun...

Associated Press: "Mevsimin en kötü trafik felaketinde bu gece on kişi hayatını kaybetti. Akşam üzeri yola çıkan bir otobüs zıt yönden gelen bir tırla çarpıştı ve takla attı. Hayatını kaybedenler arasında dört şirket yöneticisi, küçük bir kentin belediye başkanı ve genç bir kadın var. Ölenlerin tam listesi sayfa 32'de.

"Her insan cennete kendi yolundan gitmelidir."

Yoldaş Ruhlar

"Elbette şok oldum, köprünün korkuluklarından nehre çok yüksek bir mesafeden düştü: Neredeyse hiç ses duyulmadı. Ve görünürde kesinlikle kimse yoktu." Bayan Martin Rittenhouse durup iç geçirdi ve çayını karıştırdı. "Bu olay yaşandığında üzerimde mavi bir elbise vardı. Çok hoş bir elbise; gözlerimle uyumlu. Zavallı Martin bayılırdı o elbiseye."

"Ama anladığım kadarıyla boğulmak o kadar da sevimsiz bir şey değil," dedi Bayan Green.

"Ah, kesinlikle; fazlasıyla iyi bir yol... ölmek için. Evet, yani sanırım zavallı adam kendi yolunu seçebilseydi, eminim o da şeyi tercih ederdi... suyu. Ama, bu kulağa sert gelse de, ondan kurtulduğum için mutlu olmamış gibi yapamayacağım."

"Neden?"

"Ziyadesiyle içerdi ama sırf bu olsa iyi," diye içini döktü Bayan Rittenhouse acımasızca. "Her nasılsa, ilgisini göstermeye gereğinden fazla düşkündü, şeye çok meyilliydi... oynaşmaya. Ve kaçamak cevaplar vermeye."

"Yalana mı demek istiyorsun?"

"Sırf o olsa iyi."

İki kadının sohbet ettikleri oda, dar ve yüksek tavanlıydı: Rahat şekilde döşenmişti, ama kendine özgü ayırt edici bir özelliği yoktu. Soluk yeşil perdeler bir kış akşamüstünü dışarıda bırakarak çekilmişti; ateş taş şöminenin içinde uyuşuk bir şekilde mırıldıyor, şöminenin yanında gevşekçe kıvrılmış

kedinin gözlerinden sarı gölcükler yansıtıyor; kedinin boyunu sarıp sarmalamış bir dizi çan hayvan kıpırdadıkça metalik bir sesle çınlıyordu.

"Adı Martin olan adamlardan bugüne dek hiç hoşlanmadım," dedi Bayan Green.

Misafiri Bayan Rittenhouse, başını salladı. Narin görünümlü bir koltuğa dimdik tünemişti, çayını bir limon dilimiyle bıkıp usanmadan karıştırıyordu. Koyu mor bir elbise giymiş, ve peruğa benzeyen kıvırcık gri saçlarını örten siyah, kenarları kıvrık bir şapka takmıştı. Yüzü inceydi ama sert hatlı bir yapısı vardı, sanki katı bir disiplinle biçimlendirilmişti: tek bir tedirgin ifadeyle yetinmekten memnun görünen bir yüz.

"Ne de adı Harry olanlardan," diye ekledi Bayan Green, ki kocasının adı tam olarak buydu. Bayan Green ve onun doksan küsur kilosu (ten rengi sabahlığınca gizlenmiş halde) üçlü koltuğun büyük bir bölümüne yayılmıştı. Yüzü büyük ve gürbüzdü; kaşları neredeyse hiç kalmayacak kadar incecik alınmış, absürt biçimde kalemle çizilmişti; öyle ki birisi utanç verici, mahrem bir eylemin ortasında kadını korkutmuş gibi görünüyordu. Tırnaklarını törpülüyordu.

İki kadının arasında tarifi zor bir bağ vardı: arkadaşlık değil ama bundan daha fazla bir şey. "Biz yoldaş ruhlarız," diyerek bu ilişkinin doğasını teşhis etmeye en çok yaklaşan Bayan Rittenhouse olmuştu.

"Bütün bunlar İtalya'da mı oldu?"

"Fransa'da," diye düzeltti onu Bayan Rittenhouse. "Daha doğrusu, Marsilya'da. Müthiş bir şehir... incelikli... bütün o ışıklar ve gölgeler. Martin düştüğünde, onun çığlığını kulaklarımla duydum: Çok fenaydı. Evet, Marsilya heyecanlıydı. Bir kulaç dahi atamadı, zavallı adam."

Bayan Green törpüyü koltuğunun minderlerinin arasına sakladı. "Şahsen ona hiç acımıyorum," dedi. "Ben olsaydım...

yani nasıl desem, adam korkuluğun üzerinden atlarken ondan biraz yardımı esirgemezdim doğrusu."

"Gerçekten mi?" dedi Bayan Rittenhouse, bunu derken ifadesi belli belirsiz aydınlandı.

"Hiç kuşkusuz. Onun sesinden hiçbir zaman hoşlanmadım. Bana Venedik'teki olayla ilgili anlattıklarını hatırlasana. Ondan da öte, sosis mi ne, öyle bir şeyin imalatçısı değil miydi o adam?"

Bayan Rittenhouse ekşi bir suratla dudaklarını büzdü. "Sosis kralıydı. En azından habire bunu söyleyip duruyordu. Ama şikayet edemem: Şirket müthiş bir paraya satıldı, yine de bir insanın neden sosis yemek isteyeceğini anlamam zor."

"Ve bir de sana bak!" dedi tiz bir sesle Bayan Green, bakımlı elini havada sallayarak. "Bir de kendine bak... özgür bir kadın. İstediği her şeyi satın alabilir, istediği her şeyi yapabilir. Bense..." Parmaklarını birbirine kenetledi ve ciddiyetle başını salladı. "Bir fincan çay daha?"

"Teşekkürler. Biraz lütfen."

Odunlardan birinin devrilmesiyle şöminedeki ateşten kıvılcımlar saçıldı. Şöminenin üzerinde duran pirinç masa saati, müzikli bir tonda çalarak saatin tam beş olduğunu haber verdi.

O esnada, Bayan Rittenhouse, hatırladıklarından kederlenen sesiyle, "Mavi elbiseyi otelimizdeki oda hizmetçisine verdim: Martin düşmeden önce bana sıkıca tutununca elbisenin yakası yırtılmıştı. Sonrasındaysa Paris'e gittim ve ilkbahara kadar güzel bir apartman dairesinde yaşadım. Çok güzel bir bahardı: Parktaki çocuklar çok uslu ve sessizlerdi; bütün gün orada oturup güvercinleri besledim. Parisliler çok evhamlı insanlar."

"Cenaze pahalıya patladı mı? Martin'in cenazesi yani?"

Bayan Rittenhouse kibarca kıkırdadı ve öne eğilip fısıldayarak, "Onu yaktırdım. Sence de çok iyi değil mi? Ve tabii sonra, küllerini bir ayakkabı kutusuna koydum ve Mısır'a gönderdim.

Neden oraya, doğrusu bilmiyorum. Onun Mısır'dan nefret etmesinin dışında başka bir nedeni yok. Bense çok severdim orayı. Harika bir ülke, ama o hiçbir zaman gitmek istemedi oraya. Bence sırf bu yüzden iyi bir iş yaptım. Ama yaptığımdan emin olmamı sağlayan başka bir şey oldu asıl: Paketin üzerine bir iade adresi yazmıştım, yine de paket *asla geri dönmedi*. Her nasılsa artık, neticede sonsuza dek istirahat edeceği uygun yere ulaştığını hissediyorum."

Bayan Green bacağına vurdu ve çığlığı bastı, "Demek Sosis Kralı Firavunlar'ın arasında!"

Bayan Rittenhouse doğal ifadesizliği izin verdiğince arkadaşının esprisinden keyif aldığını belli etti.

"Gel gör ki Mısır," diye iç geçirdi Bayan Green, gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Ben kendime her zaman şöyle derim, 'Hilda, senin ömrünü seyahat ederek geçirmen lazım... Hindistan, doğu ülkeleri, Hawaii.' Kendime her zaman bunu söylerim." Sonra, biraz bıkkınlıkla ekledi, "Ama sen Harry'yle hiç tanışmadın değil mi? Aman Tanrım! Korkunç bir biçimde sıkıcı. Korkunç bir şekilde burjuva. Korkunç!"

"O cinsi tanıyorum," dedi Bayan Ritterhouse dokunaklı bir şekilde. "Kendilerini ulusun omurgası olarak niteliyorlar. Verdikleri rahatsızlığa bile değmezler. Canım benim, gerçek olan şu ki: Eğer paraları yoksa, kurtul gitsin. Şayet paraları varsa, o paradan da yine en iyi sen faydalanabilirsin."

"Ne kadar da doğru söylüyorsun!"

"Yani, kendini böyle adamlar için, ya da herhangi bir adam için harcamak hem faydasız hem de içler acısı."

"Kesinlikle," diye yorum yaptı Bayan Green. Oturuş şeklini değiştirdi, devasa gövdesi elbisesinin içinde bıngıldadı. Bir parmağını düşünceli şekilde etli yanağına batırdı. "Harry'yi boşamayı sık sık düşünüyorum doğrusu," dedi. "Ama bu çok ama çok pahalı. Ayrıca biz on dokuz yıldır evliyiz (ondan önce

de beş yıl nişanlı kaldık), oldu da böyle bir şeyi teklif ettim, eminim olayın şoku onu..."

"Öldürür," diye tamamladı Bayan Rittenhouse ve derhal gözlerini çay fincanına indirdi. Hemencecik yanakları alev aldı ve telaşlı bir süratle dudaklarını aralayıp kapadı. Kısa bir an sonra, "Meksika'ya bir seyahat düşünüyorum. Kıyıda Acapulco adında çok hoş bir yer var. Bir sürü büyük ressam orada yaşıyor; ay ışığında denizin resmini yapıyorlar..."

"Meksika. Mek-si-ka," dedi Bayan Green. "İsmi resmen şakıyor. Ac-a-pul-co, Mek-si-ka." Avcuyla koltuğun kolçağına vurdu. "Tanrım, seninle gelebilmek için neler vermezdim."

"Neden gelmiyorsun?"

"Neden mi gelmiyorum! Ah, tabii, Harry'nin 'Elbette, sana ne kadar lazım?' dediğini duyar gibiyim. Aynen, böyle diyecektir!" Kolçağa tekrar vurdu. "Kuşkusuz gelirdim, eğer kendi param olsaydı... ama yok, yani durum bu."

Bayan Rittenhouse şüpheli gözlerle tavana baktı; konuştuğunda dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "Ama Henry'nin parası var, öyle değil mi?"

"Biraz var... sigortası var... bankada da sekiz bin falan var... hepsi bu," diye yanıtladı Bayan Green, kesinlikle gelişigüzel olmayan bir tonla.

"Mükemmel," dedi Bayan Rittenhouse, ince kırışık elini diğer kadının dizine bastırırken. "Mükemmel. Sadece ikimiz. Dağda, yukarıdan denize bakan, küçük taş bir ev kiralayacağız. Avlumuzda (çünkü bir avlumuz olacak) meyve ağaçları ve yaseminler olacak ve belli akşamlarda Japon fenerleri asıp sanatçılara partiler düzenleyeceğiz."

"Şahane!"

"... ve serenad yapması için bir gitarist tutacağız. Günbatımlarının, yıldızlı gecelerin ve deniz kenarında büyülü yürüyüşler kusursuz şekilde birbirini takip edecek."

Uzunca bir süre meraklı ve araştırmacı gözlerle birbirlerine baktılar ve aralarında gizemli bir ittifak ortak bir gülümsemeyle çiçeklendi, ki Bayan Green'in durumunda bu bir kıkırdamaya dönüştü. "Bu çok aptalca," dedi. "Asla böyle bir şey yapamam. Yakalanmaktan korkarım."

"Paris'ten Londra'ya gittim," dedi Bayan Rittenhouse, elini geri çekip başını keskin bir açıyla eğdi, yine de hayal kırıklığını gizleyemedi. "Depresif bir yer: Yazın delicesine sıcak. Bir arkadaşım beni Başbakan'la tanıştırdı. O çok..."

"Zehir?"

"... çok çekici bir adamdı."

Kedi gerinip patilerini yalarken boynundaki çıngıraklar çınladı. Bir gölge gibi odanın bir ucundan diğeri yürüdü, kuyruğu kuş tüyleriyle kaplı bir sihirli değnek gibi havada yay çiziyordu. Gövdesinin iki yanıyla sahibesinin tombul bacaklarına ileri geri sürtündü. Kadın onu yerden aldı, göğsüne bastırdı ve burnuna sesli bir öpücük kondurdu; "Annesinin meleği!"

"Bakteriler," diye bildirdi Bayan Rittenhouse.

Kedi aygın baygın şekilde kadının kucağına yerleşti ve küstah bakışlarını Bayan Rittenhouse'a dikti. "İzi bulunamayan zehirler olduğunu duydum ama hepsi de bulanık hikâye kitaplarından çıkma bilgiler," dedi Bayan Green.

"Zehir asla olmaz. Çok tehlikeli, tespit etmesi çok kolay."

"Ama *diyelim ki*... birinden kurtulacağız. Sen olsan nasıl başlardın?"

Bayan Rittenhouse gözlerini kapadı ve parmağının ucuyla fincanın yuvarlak kenarını takip etti. Dudaklarının arasında bir sürü kelime kekeledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Silah?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ateşli silahlar bir sürü şeye yol açar. Her halükârda sigorta şirketlerinin intiharı tanıdıklarını düşünmüyorum; ki olan şey intihardan başka bir şey gibi görünmeyecektir. Hayır. Kazalar en iyisi."

"Ama bu ancak Yüce Tanrı'nın bileceği iş."

"Belli olmaz."

Bayan Green, sürüden ayrılmış bir tutam saçını çekiştirdi, "Dalga geçmeyi ve bilmece gibi konuşmayı bırak artık. Cevap nedir?"

"Ne yazık ki istikrarlı biçimde tek bir doğru cevap yok," dedi Bayan Rittenhouse. "Durumun kendisi kadar ortama da bağlı bu. Şimdi, eğer yabancı bir ülkede olsaydık daha kolay olurdu. Marsilya polisi, mesela, Martin'in kazasına gelişigüzel alaka gösterdi. Soruşturma kesinlikle titizlikle yapılmadı."

Bayan Green'in yüzü ılıman bir şaşkınlıkla aydınlandı. "Anlıyorum," dedi yavaşça. "Ama, burası Marsilya *değil*." Ve hemen ardından ekledi, "Harry balık gibi yüzer. Yale'deyken kupa kazanmış."

"Yine de," diye devam etti Bayan Rittenhouse, "bu hiçbir suretle imkânsız değil. Dur sana geçenlerde *Tribune*'de okuduğum bir ifadeyi aktarayım: 'Her yıl diğer kazaların tamamına kıyasla daha fazla oranda ölüm insanların banyo küvetinde düşmesi sonucunda gerçekleşiyor.'" Sonra durdu ve dikkatle Bayan Green'e baktı. "Ben bunu epey provokatif buluyorum, sence de öyle değil mi?"

"Sanmıyorum ki böyle bir..."

Bayan Rittenhouse'un ağzının kenarında gevrek bir gülümseme kıpırdandı, elleri birleşti, parmak uçları narin bir şekilde birbirine dokunarak mavi damarlı kırışık bir çan kulesi oluşturdu. "Yani," diye girdi lafa, "diyelim... trajedinin planlandığı gece, bir şeyler öyle görünüyor ki ters gidecek, mesela bir musluk bozulacak. İnsan böyle bir durumda ne yapar?"

"İnsan böyle bir durumda ne yapar?" diye sözlerini tekrar etti Bayan Green, kaşlarını çatarak.

"Şunu: Ona seslenir ve bir saniyeliğine gelip bakabilir mi diye ondan ricada bulunur. Musluğu işaret eder ve sonra, o

bakmak için eğildiğinde, kafasının arkasına vurur. *Tam şuraya, anladın mı?* Ağır ve sağlam bir şeyle. Gayet basit."

Ama Bayan Green inatla kaş çatmaya devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun neresi kaza, pek anlayamadım."

"Bu kadar gerçekçi olacağım diye inat edersen tabii anlayamazsın!"

"Ama anlayamadım..."

"Şşşş," dedi Bayan Rittenhouse, "Beni dinle. Şimdi, böyle bir durumda insanın bir sonraki adımı şu olmalı: Onu soymak, küveti ağzına kadar suyla doldurmak, içine bir kalıp sabun atmak ve... cesedi suyun içine batırmak." Gülümsemesi geri geldi ve bu sefer daha büyük bir yay çizdi.

"Bu durumda varılacak bariz sonuç nedir?"

Bayan Green tüm dikkatini vermiş, gözlerini kocaman açmıştı. "Ne?" dedi aynı anda nefes alarak.

"Sabuna basıp kaydı, kafasını çarptı... ve boğuldu."

Saat altıyı çaldı; notalar sessizliğin içinde yumuşak bir şekilde dağıldı. Ateş yavaş yavaş azalarak uykuya dalmış bir kömür yatağına dönüşmüştü; soğuk, buzdan eğirilmiş bir ağ misali odanın üzerine çökelmiş gibiydi. Bayan Green kediyi pat diye yere bırakınca kedinin çıngırakları odanın haletiruhiyesini değiştirdi, kadın ardından ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, perdeleri araladı ve dışarı baktı; gökyüzünün rengi çekilmişti, yağmur başlıyordu: İlk damlaların cama benek benek izler bırakmasıyla Bayan Rittenhouse'un camdaki yansıması bozularak tüyler ürpertici bir hal aldı; Bayan Green yansımaya bakıp şöyle dedi:

"Zavallı adam."

Dünyanın Başladığı Yer

Bayan Carter neredeyse yirmi dakikadır cebirin acayipliklerini anlatıyordu. Sally, sınıftaki saatin kaplumbağa hızıyla ilerleyen kollarına bıkkınlıkla baktı, sadece yirmi beş dakika daha, sonra özgürlük... pek kıymetli, pek tatlı özgürlük.

Önündeki sarı kâğıda yüzüncü defa baktı. Boştu. Neyse ne! Sally etrafına göz gezdirdi, civardaki çalışkan öğrencilere küçümseyen gözlerle baktı. "Hıh," diye geçirdi içinden, "sanki bir sürü rakamı ve hiçbir anlam ifade etmeyen x'leri falan birbirine ekleyerek hayatta başarılı olacaklar. Hıh, hele bir dışarıdaki dünyayla tanışsınlar da görelim."

Dışarıdaki dünyayla tanışmanın ya da hayatın tam olarak ne olduğundan kendisi de emin değildi; yine de ondan yaşça büyük kardeşleri dışarıdaki hayatın korkunç derecede çetin bir savaş olduğuna ve onun da yakın gelecekte belirlenmiş bir tarihte bu savaşa maruz kalmak zorunda kalacağına inandırmışlardı onu.

"Of," diye söylendi, "işte Robot da geldi." Bayan Carter'a "Robot" diyordu, çünkü ona bunu çağrıştırıyordu; kusursuz bir makineyi; hatasız, iyice yağlanmış ve çelik gibi soğuk ve parlak. Sarı kâğıda hızlı bir biçimde, okunması imkânsız bir sürü sayı yazdı. "En azından," diye düşündü, "bu sayede çalıştığımı düşünecek."

Bayan Carter ona hiç bakmadan yanından süzülerek geçti. Sally büyük bir rahatlamayla iç geçirdi. Robot!

Sırası tam pencerenin yanındaydı. Sınıf lise binasının üçüncü katındaydı ve oturduğu yerden güzel bir manzara görü-

nüyordu. Dışarıya bakmak için döndü. Gözbebekleri irileşti, gözleri uzaklara daldı ve bir şey görmez oldu...

"Bu yıl Akademi Ödülleri'nin en iyi oyunculuk ödülünü, *Arzu* filmindeki eşsiz performansı sebebiyle Bayan Sally Lamb'e vermekten memnuniyet duyuyoruz. Bayan Lamb, lütfen şahsım ve arkadaşlarım adına Oscar ödülünü kabul ediniz."

Güzel ve çekici bir kadın uzanıyor ve altın heykelciği kollarıyla sarmalıyor.

"Teşekkür ederim," diyor derin ve güçlü bir sesle. "Sanırım birinin başına böylesine muhteşem bir şey geldiğinde, ondan bir konuşma yapması bekleniyor ama ben bir şey söyleyemeyecek kadar müteşekkirim."

Sonra yerine oturuyor ve alkış sesi kulaklarında çınlıyor. Bravo Bayan Lamb. Yaşasın. Şak şak şak şak şak. Şampanya. Beni gerçekten beğendiniz mi? İmza alabilir miyim? Ama kesinlikle... Sevgili çocuğum, adın ne dedin... John? Aha Fransız'sınız, Jean... Pekâlâ... "Sevgili dostum Jean'a, Sally Lamb." Bir imza lütfen Bayan Lamb, bir imza, bir imza... Yıldız, para, şöhret, güzel, büyüleyici... Clark Gable...

"Dinliyor musun, Sally?" Bayan Carter'ın sesi oldukça öfkeliydi. Sally yerinde sıçradı, korkmuştu. "Evet, efendim."

"Madem öyle, madem o kadar dikkatle dinliyorsun tahtaya yazdığım şu son problemi bizim için çözebilirsin." Bayan Carter'ın bakışları kibirli bir şekilde bütün sınıfta dolaştı.

Sally çaresizce tahtaya baktı. Robot'un soğuk gözlerini üzerinde hissediyor ve etrafta kıkırdayan piç kurularını duyuyordu. Dilleri dışarı sarkıncaya dek ümüklerini sıkmak istedi. Kahrolasıcalar. Hiç şansı yoktu, sayılar, salak x'ler, Yunanca terimler!

"Aynen düşündüğüm gibi," dedi Robot zafer dolu bir sesle. "Evet, aynen düşündüğüm gibi! Yine daldın gittin. Kafanda neler dönüyor öğrenmek isterdim doğrusu... gerçi okulla ilgisi

olmadığı kesin. Şey bir kız... kafası basmayan bir kız olarak en azından dikkatini bize verme zahmetine katlanabilirsin sanki. Bu durumda olan sadece sen değilsin ama sen bütün sınıfı baltalıyorsun."

Sally başını önüne eğdi ve önündeki kâğıda boydan boya deli deli küçük desenler çizdi. Yüzünün elma gibi kızardığından emindi, ama kıkırdayıp duran ve öğretmen fırça çektiğinde hiçbir şey olmamış gibi derse devam eden gerizekâlı aptallar gibi olmayacaktı, bu öğretmen ihtiyar Robot dahi olsa.

DEDİKODU SÜTUNU:

Başharfleri Sally Lamb olan hangi yeni gözde oyuncu, Stork Club'ta milyoner playboy Stevie Swift'le romantik anlar yaşarken görüntülendi.

"Ah, Marie, Marie," diye seslendi devasa ipek yatakta uzanmış yatan güzel genç kız. "Bana *Life* dergisini getir."

"Tabii, Bayan Lamb," diye yanıtladı aşırı resmi Fransız hizmetçi. "Acele et, lütfen," dedi sabırsız hanımı. "Fotoğrafçı hakkımı vermiş mi görmek istiyorum; bu haftaki sayının kapağında resmim var, biliyorsun. Ha bir de hazır gitmişken bana bir Alka-Seltzer getir... alçak bir baş ağrısı, çok şampanya içtim sanırım."

RADYO:

Zengin kız Sosyete'ye adımını attı. Sezonun uzun süredir beklenen Sosyal Etkinliği'nde Sally Lamb on bin dolarlık müthiş bir balo vererek Sosyete'ye giriş yaptı. Böyle başarıya aşk olsun! Flaş, flaş...

"Kâğıtlarınızı sınıfın ön tarafına doğru iletir misiniz, acele lütfen!" Bayan Carter parmaklarıyla sabırsızca masasına vurdu.

Sally okunaksız kâğıdını önünde oturan pembe suratlı oğlanın omzundan uzattı. Çoluk çocuk. Hıh. Ekoseli büyük okul çantasını çıkarıp kucağına koydu, içini arayıp taradı ve bir pudralık, bir ruj, tarak ve kâğıt mendil çıkardı.

Pudrayla tozlanmış aynada kendine baktı ve güzel biçimli dudaklarını boyadı. Ahududu rengine.

Uzun boylu kadın, Almanya'daki en gösterişli evlerden birinde altın varaklı devasa aynanın karşısında daracık giysisiyle durup, kendi görüntüsüne hayranlıkla baktı. Sürüden ayrılmış bir tutam saçı, özenle hazırlanmış parıltılı saçlarına hafifçe geri patpatladı.

Esmer, yakışıklı bir adam eğilip onun çıplak omzundan öptü. Hafifçe gülümsedi.

"*Ach*, Lupé. Tenin bembeyaz, gözlerin... ah... onların bana neler hissettirdiğini hayal edemezsin."

"Mmm," diye mırladı kadın, "işte burada yanıldınız, General." Mermer bir masaya uzandı ve şarap kadehini aldı, birinin içine üç hap attı ve onu General'e uzattı.

"Lupé, seni daha sık görmeliyim. Cepheden döndükten sonra seninle her gün akşam yemeğini birlikte yiyelim."

"Ahhh, benim küçük bebeğim savaşın sürüp gittiği o yere gitmek mi zorunda?" Ahududu dudakları adamınkilere çok yakındı. Sally ne kadar zekisin, diye düşündü.

"Lupé benim ordunun harekat planlarını cepheye götürmem gerektiğini biliyor, yoksa bilmiyor mu, Lupé?"

"Planlar yanında mı?" diye sordu büyüleyici ajan.

"Neden ki, evet, kuşkusuz yanımda." Kadın onun kendinden geçtiğini görebiliyordu, gözleri ifadesini yitiriyordu ve adam fazlasıyla sarhoş olmuştu. Mata Hari 1928 yılı mahsulü

şarabını bitirdiğinde, General ayaklarının dibinde uzanmış yatıyordu.

Eğildi ve adamın ceketini aramaya başladı.

Birden dışarıda postal sesleri duydu... Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu...

Zil büyük bir gürültüyle çınladı. Öğrenciler gelişigüzel kapıya koşturdular. Sally eşyalarını çantasına geri koydu, kitaplarını toparladı ve gitmeye hazırlandı.

"Bir saniye, Sally Lamb," diyerek onu geri çağırdı Bayan Carter. Yine Robot. "Bir dakikalığına gel bakalım... Seninle konuşmak istiyorum."

Masasına vardığında Bayan Carter bir formu doldurmayı bitirmişti, ona uzattı.

"Bu ceza kâğıdın, öğleden sonra okulda gözetimde kalacaksın. Sana daha önce defalarca söyledim, sınıfta süslenip püslenmeni istemiyorum. Mikropların hepimize mi geçsin istiyorsun?"

Sally kızardı. Anatomisiyle ilgili ya da ona benzer her türlü referans ağrına giderdi.

"Bir şey daha var, küçük hanım, ödevini vermedin... Sana daha önce de söylediğim gibi, çalışıp çalışmamak sana bağlı... Açıkçası benim için hava hoş..."

Sally bir yandan Bayan Carter'ın kafasının içinin gerçek bir beyinle mi yoksa elektronik devrelerle mi dolu olduğunu merak etti.

"... sen de, hiç şüphesiz, biliyorsun ki, bu derste başarısızsın. Biri zamanını nasıl bunca boşa harcar, gerçekten hiçbir fikrim yok... bunu asla anlayamıyorum... hiç. Bu dersi bırakırsan daha iyi olacak, çünkü, samimi olmak gerekirse, buradaki çalışmayı yürütebilecek zihinsel beceriye sahip değilsin sen. Ben... ben... bir saniye... sen nerede olduğunu sanıyorsun..."

Sally kitaplarını masanın üzerine fırlatmış ve koşarak sınıftan çıkmıştı. Ağlayacağından emindi ve ağlamak istememişti... Robot'un önünde ağlamak istememişti.

Kahrolsun! Hayat hakkında ne biliyor ki o? Bir sürü sayıdan başka bir şey bilmiyor... Kahrolsun işte!

Kalabalık koridorlardan yavaşça ilerleyerek aşağı inmeyi başardı.

Torpido yarım saat önce çarpmıştı ve gemi hızla batıyordu. İşte bir fırsat! Sally Lamb, Amerika'nın en ünlü kadın gazetecisi, tam da oradaydı. İçi suyla dolmuş kamarasından kamerasını almış ve işte buradaydı, cankurtaran botuna binmeye çalışan mültecilerin ve öfkeli denizde hayat mücadelesi veren diğer kazazedelerin fotoğraflarını çekiyordu.

"Hey, hanımefendi," diye seslendi denizcilerden biri. "Bu cankurtaran botuna binseniz iyi olur, sanırım bu sonuncusu."

"Hayır, teşekkürler," dedi uğuldayan rüzgârın ve gürleyen denizin sesinin içinden. "Bütün hikâyeyi baştan sona fotoğraflayana kadar buradayım."

Sally birden kahkaha attı. Bayan Carter ve x'ler ve sayılar çok ama çok uzaktaydı. Burada çok mutluydu, rüzgâr saçlarını savururken ve Ölüm'ün nefesini ensesinde hissederken.

Yirminci yüzyılın en önemli yazarlarından Truman Capote'nin, kariyerinin başında kaleme aldığı ve eşsiz edebi dehasını daha o günlerden ortaya koyan on dört öyküsünden oluşuyor *Ateşteki Güve*.
New York Halk Kütüphanesi arşivinde kısa bir süre önce keşfedilen bu öyküler, Capote'nin ilk kurmaca eserlerine örnek gösterilse de, her açıdan erken olgunlaşmış genç bir yazara işaret ediyor ve onun her eserine nüfuz eden özgün bakış açısının derin izlerini taşıyor.

Ateşteki Güve, Capote'nin bir yazar olarak kendi sesini çok genç yaşta bulduğunun, özellikle derin empati becerisinin yanı sıra hayatın kıyılarında yaşayan insanlara olan ilgisinin köklerinin de gençlik yıllarına uzandığını kanıtlayan keyifli bir okuma vaat ediyor.

ISBN: 978-975-570-819-5

14 TL

selyayincilik selyayin selyayincilik
www.selyayincilik.com